

**CARACTERE
FEMININE
ÎN GENEZA**

LOGOS BAPTIST MINISTRIES

Cuvânt Înainte

La început, Domnul Dumnezeu a creat toate lucrurile minunate, frumoase și inocente. Paradisul, un loc inimaginabil de curat și plăcut, de plin de armonie și de poezie, a fost împodobit cu coroana creației divine, omul Adam, un suflet viu, făcut în chipul și asemănarea Domnului. Omul trebuia să aibă grijă de grădina Paradisului și să o lucreze în modul misterios în care Dumnezeu a conceput această uluitoare aventură a rasei umane în odiseea ei de a ajunge la o relație de deplinătate cu Tatăl ceresc.

Deoarece a fost făcut în chipul și asemănarea Domnului, omul, în inocența lui primordială a mai primit un dar pe care Dumnezeu nu a vrut să i-l oprească, deoarece își alcătuisese omul în propria-și oglindire: Adam a primit libertate, libertatea de a alege. Unii se vor grăbi să strige că aceasta n-a fost un dar bun, deoarece l-a dus pe om la cădere. Totuși, aceștia pierd din vedere faptul că starea de inocență primordială nu oferea protecție împotriva unor posibile alegeri greșite și că omul Paradisului nu împărtășea natura divină a lui Dumnezeu. Pentru a o dovedi, Dumnezeu a plănuit și îngăduit această libertate deplină, iar „răul” ce urma să vină din ea a fost întors, prin puterea vieții nepieritoare a Fiului lui Dumnezeu, într-un bine suprem – pentru cei aleși și care aleg să creadă, și anume, viața veșnică prin răscumpărarea jertfitoare a Mântuitorului, împărtășirea naturii și sfințeniei lui Dumnezeu prin nașterea din nou, și imposibilitatea alegerilor greșite (după răscumpărarea deplină) prin viața Fiului ce curge în noi cei mântuiți, prin masul Sfântului Duh în noi.

Având în vedere tot acest plan grandios și complex, Dumnezeu a găsit cu cale să hotărască faptul că nu e bine pentru Adam să fie singur. Între toate celelalte ființe ale creației nu s-a „găsit” însă nici un ajutor potrivit pentru el, așa că Domnul Iehova a decis să creeze din însăși coasta lui Adam acest ajutor potrivit, femeia. Este clar deci că, încă de la început, Dumnezeu a hotărât un rol complementar, decisiv, nobil și grandios femeii pe care a creat-o din Adam. Deși ea a fost cea înșelată de satan, tot ei i-a revenit rolul nobil să asigure înfrângerea lui definitivă. Deși a primit misiunea să se supună, din ea urma să vină Cel ce-i va supune pe toți. Și deși ea este „vasul mai slab”, totuși ea poate crește, prin credință și ascultare, cei mai tari oameni din lume. Și dacă slujba ei rămâne nefăcută, răul se poate înmulți nespus pe pământ.

Iată de ce este așa de potrivit și folositor să avem acest studiu al caracterelor feminine din Geneza. Analizând cele bune și cele rele din viața femeilor portretizate în prima carte a Sfințelor Scripturi, fetele și femeile pot învăța ce să facă și ce să nu facă, ce corespunde voii divine și ce nu. Iar băieții și bărbații pot învăța ce e cu adevărat de valoare și de dorit într-o femeie sfântă, și ce dezastru și ruină pot veni printr-o femeie nesfântă – și cât de greu este să găsești o fată sau o femeie credincioasă: „Cine poate găsi o femeie cinstită? Ea este mai de preț decât mărgăritarele...” (Prov.31:10).

Ne rugăm și nădăjduim că acest studiu și altele ca el vor crește numărul femeilor ce au valoare în ochii lui Dumnezeu, și că prin lucrurile înțelese aici, putem și noi să împlinim, față de femeile sfinte, cuvintele Scripturii:

„Dezmierdările sunt înșelătoare, și frumusețea este deșartă, dar femeia care se teme de Domnul va fi lăudată. Răsplățiți-o cu rodul muncii ei, și faptele ei s-o laude la porțile cetății.” (Prov.31:30)

(LMurg)

Cuprins

Eva și fiicele ei.....	4
Sara și fiicele ei	6
Ada și Țila și descendenții lor	11
Chetura și descendenții ei	13
Agar și descendenții ei.....	15
Milca și descendenții ei	18
Soția lui Lot și descendenții ei	21
Rebeca și descendenții ei	23
Nevestele lui Esau și descendenții lor – Edomiții	26
Lea și descendenții ei.....	28
Rahela și descendenții ei	35
Zilpa și descendenții ei – Binecuvântarea ce continuă.....	37
Bilha și descendenții ei	41
Dina și destinul ei.....	44
Fata lui Șua și descendenții ei.....	46
Tamar și descendenții ei.....	48
Asnat și descendenții ei	51

Eva și fiicele ei

Text: Geneza 2:21-3:6, 13-16, 20-21; 4:25-26; 1 Timotei 2:9-15, 3:11

Cuvântul de aur: „*Căci întâi a fost întocmit Adam, și apoi Eva. Și nu Adam a fost amăgit; ci femeia, fiind amăgită, s-a făcut vinovată de călcarea poruncii. Totuși ea va fi mântuită prin nașterea de fii, dacă stăruiesc cu smerenie în credință, în dragoste și în sfințenie.*” 1 Timotei 21:13-15

INTRODUCERE

Eva este o personalitate unică între cele creionate pe paginile Scripturii. Unică, deoarece e singura femeie care nu s-a născut din femeie, ci a fost luată din bărbat. Unică, deoarece ea a fost singura femeie ce a locuit în Eden. Unică, deoarece a fost singura femeie ce a experimentat căderea dintr-o stare de neprihănire într-una de păcat, ca ulterior să experimenteze prima, prin credință, ridicarea din păcat într-o stare de neprihănire. Totuși, prin acțiunea ei unică de încălcare a poruncii Domnului și prin căderea experimentată, ea a influențat pe toate femeile ce au venit în urma ei. În experiențele și caracteristicile Evei se regăsesc toate femeile, deoarece sunt fiicele ei.

OBIECTIVE

- Să învățăm că suntem parte a rasei umane modelate la ora actuală (în stare naturală) nu doar după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, ci și după chipul dobândit de strămoșii noștri Adam și Eva în cădere; în asemănarea lor, moștenim prin părinți trăsături concrete de care se cuvine să fim conștienți;
- Să recunoaștem locul pe care Dumnezeu l-a dat bărbatului și femeii în familie, Biserică și societate;
- Să învățăm care este responsabilitatea noastră în conformitate cu rolul ce Domnul ni l-a oferit în planul răscumpărării.

SCHIȚĂ

- I. **Trăsăturile negative ale Evei reflectate în fiicele ei**
- II. **Calitățile Evei ce ar trebui cultivate de fiicele ei**

ANALIZA

- I. **Trăsăturile negative ale Evei reflectate în fiicele ei**

Eva a reliefat anumite tendințe în relație cu bărbatul ei, tendințe de care femeile ar trebui să fie conștiente pentru a nu da prilej Diavolului să strice relațiile dintre soț și soție și să compromită astfel planul lui Dumnezeu cu familia.

A. **Trăsături negative datorate naturii femeilor**

- Înclinația de a nu recunoaște rolul de suport datorat bărbatului;
- Înclinația de a refuza nașterea de copii care implică durere și apoi dedicare în creștere;
- Înclinația de a respinge dependența de bărbat așa cum a fost ea menținută de învățătura biblică.

B. **Trăsături negative reliefate în tendințele pro-active ale femeii**

- Tendința preluării inițiativei;
- Tendința convingerii bărbatului cu scopul impunerii deciziilor dorite de inima ei;
- Tentația dominării bărbatului.

- II. **Calitățile Evei ce ar trebui cultivate în fiicele ei**

A. **Calități desprinse din lecția învățată în cădere**

- Credința sinceră și imediată manifestată în Cuvântul lui Dumnezeu;
- Acceptarea numelui dat de soțul ei care îi arată misiunea vieții.

B. *Calități desprinse din tendințele pro-active ale femeii*

- Determinarea de a trăi după numele ce i s-a dat imediat după cădere;
- Determinarea de a persevera în nașterea de copii;
- Determinarea de a da copiilor o educație care să asigure perpetuarea reverenței față de Domnul și a închinării adevărate;
- Determinarea de a crește copii care să contribuie la restrângerea răului în lume;
- Determinarea de a întreține prin copii speranța mesianică.

Starea de decădere a Evei cu tendințele ei păcătoase este moștenită de toate fiicele ei. De aceea, fiecare femeie ar trebui să conștientizeze slăbiciunile Evei și să le evite. Starea de neprihănire în care a fost așezată Eva prin credință însă nu e moștenită de fiicele ei. De aceea, fiecare fiică a Evei are datoria să accepte prin credință mesajul salvator oferit Evei în Geneza 3:15, ca astfel să poată beneficia de caracteristicile binecuvântate ce au apărut în viața Evei după acceptarea Evangheliei. Fiecare fiică a Evei trebuie să dea atenție paragrafului din 1 Timotei 2:9-15, pentru a evita capcanele datorate firii vechi, și a experimenta mântuirea (de care vorbește apostolul Pavel) prin nașterea de copii care să stăruie în bine.

ÎNTREBĂRI

1. Sunt două poziții teologice în contemporaneitate referitor la raporturile femeii cu bărbatul: Egalitarismul și complementarismul. Puteți să le definiți și să arătați care din acestea două este concepția biblică?
2. Ce ne spune despre Eva faptul că Set a fost născut pe când Adam avea 130 de ani?
3. Ce ne spune despre Eva faptul că după experiența tristă cu Cain și Abel, ea are un alt copil pe care îl crește în așa fel încât generația lui devine una ce cheamă Numele Domnului?
4. De ce sunt de obicei mai multe femei în Biserică?
5. De ce aduce apostolul Pavel în discuție pe Eva în 1 Timotei 2:9-15?
6. De ce, conform lui 1 Timotei 2:11-12, femeilor nu li se oferă posibilitatea de a ocupa în Biserică funcția de prezbiter sau păstor?
7. De ce în 1 Timotei 3:1-13, unde sunt pomenite calitățile ce trebuie să le aibă slujitorii Bisericii (prezbiterii și diaconii), sunt pomenite și calitățile necesare femeilor? Învață acest text că femeile pot ocupa orice funcție în Biserică?
8. Ce înțeles are 1 Timotei 2:15? Cum poate fi femeia mântuită prin nașterea de copii?
9. Ce așteaptă Domnul de la femeile evlavioase? Cf. de asemenea Tit 2:3-5

CONCLUZII

- Studiind pasajele citate, am învățat că suntem parte a rasei umane, modelate la ora actuală (în stare neregenerată) nu doar după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, ci și după chipul dobândit de strămoșii noștri Adam și Eva în cădere; în asemănarea lor, moștenim prin părinți trăsături concrete, negative și pozitive, de care se cuvine să fim conștienți;
- Tot din aceste pasaje, putem recunoaște în mod concret locurile pe care Dumnezeu le-a dat bărbatului și femeii în familie, Biserică și societate; aceste locuri și funcții nu trebuie alterate după modelul lumii păgâne;
- În final, am putut învăța care este responsabilitatea noastră în conformitate cu rolul ce Domnul ni l-a oferit în planul răscumpărării și putem decide să ne supunem cu bucurie pentru a experimenta binecuvântările divine.

(Daniel Chiu)

Sara și fiicele ei

Un frumos exemplu de supunere fără teamă

Text biblic: Gen 11, 12, 17; 1 Petru 3:1-6

Cuvinte de Aur: „Astfel se împodobeau odinioară sfințele femei, care nădăjduiau în Dumnezeu, și erau supuse bărbaților lor; ca Sara, care asculta pe Avraam, și-l numea „domnul ei”. Fiicele ei v-ați făcut voi, dacă faceți binele fără să vă temeți de ceva.” (1 Petru 3:5-6)... „Prin credință și Sara, cu toată vârsta ei trecută, a primit putere să zămislească, fiindcă a crezut în credințioșia Celui ce-i făgăduise. De aceea, dintr-un singur om, și încă un om aproape mort, s-a născut o sămânță în mare număr, ca stelele cerului, ca nisipul de pe malul mării, care nu se poate număra.” (Evrei 11:11-12).

INTRODUCERE

E de presupus că titlul de lecție, *Sarei și fiicele ei*, va provoca multe întrebări, din moment ce Vechiul Testament nu menționează nimic despre faptul că Sara ar fi avut fete. Din lectura Vechiului Testament vedem că Sara a fost stearpă aproape toată viața, dar, prin intervenție divină, ea a născut la o vârstă foarte înaintată pe Isaac, fiul promisiunii. Se înțelege că Isaac a fost singurul copil pe care l-a avut Sara.

În schimb, Noul Testament, și în special Apostolul Petru, vorbește despre „fetele Sarei”, fără să le dea numele: „Astfel se împodobeau odinioară sfințele femei, nădăjduiau în Dumnezeu, și erau supuse bărbaților lor; ca Sara, care asculta pe Avraam, și-l numea „domnul ei”. Fiicele ei (ale Sarei) v-ați făcut voi, dacă faceți binele, fără să vă temeți de ceva.” (1 Petru 3:5).

Cine sunt atunci fiicele Sarei? Apostolul Petru le are în vedere pe acele femei care au aceleași caracteristici pe care le-a avut pe plan spiritual „mama lor”, Sara. Este recomandabil să analizăm calitățile ce au caracterizat-o pe Sara.

OBIECTIVE

- Să învățăm ce calități apreciază Dumnezeu la femei;
- Să înțelegem de ce exemplul Sarei este recomandat să fie urmat de femeile creștine din toate timpurile.

SCHIȚA

- I. **DISTINSĂ CA FEMEIE (Superb de frumoasă – dar stearpă la început)**
- II. **DEVOTATĂ CA SOȚIE și MAMĂ (Soție de patriarh și supusă soțului său)**
- III. **DESTINATĂ CA PRINȚESĂ (Simbolul Ierusalimului ceresc – al harului/ Sfântă prin credință – dată ca exemplu de urmat)**

ANALIZA

În genealogiile din Vechiul Testament, fiicele sunt menționate rar în comparație cu fiii, deoarece linia familiei, cu binecuvântările și blestemele sale, a fost purtată prin bărbați. Dar în majoritatea celorlalte locuri, fiii și fiicele sunt menționate împreună atunci când se face referire la copii. Este emoționant faptul că se folosește această frază pentru a face referire la copiii lui Dumnezeu de către apostolul Pavel: „Căci suntem templul Dumnezeului cel viu, așa cum a spus Dumnezeu...” și voi fi tată pentru voi, iar voi veți fi fii și fiice pentru mine, spune Domnul Atotputernic” (2 Corinteni 6:16, 18).

În afară de Sara, nu se găsește nici un exemplu clar de femeie în Biblie care să se fi supus soțului ei așa cum a făcut-o ea. Mai multe femei sfinte au luat inițiativa în situații semnificative, fără permisiunea, protecția sau cooperarea aparentă din partea bărbaților.

În Biblie, Dumnezeu se referă la cei din națiunea lui Israel, și la oricine îi urmează, ca *fii și fiicele Lui*. Mai exact, Dumnezeu se referă uneori la națiunea Israel ca fiind „fiica Sionului” sau „fiica Ierusalimului” (2 Regi 19:21; Isaia 62:11). Când Domnul Isus a fost răstignit, S-a întors către femeile care-L priveau suferind și a spus (Luca 23:28): „Fiice ale

Ierusalimului, nu Mă plângeți pe mine, ci plângeți-vă pe voi înșivă și pe copiii voștri.” „Fiicele” este termenul general cu care sunt desemnate femeile în Biblie când se vorbește de femei în general. În cultura evreiască antică (și în multe culturi antice, precum și moderne), femeile erau considerate stâlpul vieții și al casei. Ele au fost o componentă cheie în furnizarea de descendenți și creșterea numerică a națiunii lui Israel. Acest lucru a fost foarte important pentru israeliții care au crezut promisiunea lui Dumnezeu făcută lui Avraam, și anume că El îi va da acestuia mulți descendenți. În plus, femeile erau centrul căminului.

O practică obișnuită în cultura evreiască era să cheme pe cineva ca *fiul sau fiica* unei persoane importante din istoria lor zbuciumată. Era o exprimare metaforică, ceea ce însemna că *acea persoană avea aceleași calități sau comportamente ca ale persoanei importante*. De exemplu, femeile care erau supuse soților lor și îi onorau erau numite fiice ale Sarei, pentru că Sara era supusă și onora pe soțul ei, Avraam (1 Petru 3: 6).

Să privim la câteva din calitățile ce au definit-o pe Sara:

I. DISTINSĂ CA FEMEIE (Superb de frumoasă – prințesă/ dar steapă la început)

Sara este una dintre cele mai remarcabile femei din toate timpurile. Este mult mai remarcabilă decât oricare dintre femeile renumite ale istoriei omenirii, ca – Elena din Troia, sau Cleopatra.

a) Frumusețea exterioară, ușor de distins: *Egiptenii au văzut că nevasta lui Avraam era foarte frumoasă* (Gen. 12:14b).

Unul dintre cele mai uimitoare lucruri înregistrate vreodată despre femei a fost scris despre această femeie. Sara era izbitor de frumoasă. La vârsta de șaizeci și cinci de ani, ea a fost luată de Faraonul Egiptului pentru haremul său, când Avraam, soțul ei, și-a periclitan viitorul în mod neînțelept prin minciuna că era sora lui (fapt adevărat pe jumătate, dar era soția lui de drept). Lucrul uimitor este că toată această chestiune s-a repetat din nou sub Abimelec, regele filistenilor, când Sara avea nouăzeci de ani!

b) Frumusețe interioară: podoabă ascunsă a sfințelor femei

„...Ci să fie omul ascuns al inimii, în curăția nepieritoare a unui duh blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu. Astfel se împodobeau odinioară sfintele femei, care nădăjduiau în Dumnezeu, și erau supuse bărbaților lor; ca Sara, care asculta pe Avraam, și-l numea «domnul ei».”

Ce femeie uimitor de frumoasă ca aspect exterior trebuie să fi fost Sara! Dar faima ei în Noul Testament nu se bazează pe frumusețea ei fizică, ci pe frumusețea ei interioară. Ce are preț înaintea lui Dumnezeu este „omul ascuns al inimii, în curăția nepieritoare a unui duh blând și liniștit”.

Cu siguranță că expresia aceasta îi este atribuită Sarei, cea care, printr-un spirit blând și liniștit, a legat inima lui Avraam de ea însăși atât de puternic încât, când a murit la 127 de ani, Avraam a fost pur și simplu zdrobit. El a plâns și s-a jelit pentru Sara zile întregi!

II. DEVOTATĂ CA SOȚIE ȘI CA MAMĂ (Soție de patriarh și supusă soțului ei)

„...și erau supuse bărbaților lor; ca Sara, care asculta pe Avraam, și-l numea «domnul ei».”

Ca soție: *Supusă, ascultătoare și respectuoasă.* Sara l-a ascultat pe soțul ei în toate lucrurile, atât cele bune cât și cele mai puțin bune. L-a ascultat atunci când a trebuit să plece din orașul natal într-un loc nou și complet necunoscut. L-a ascultat și atunci când i s-a cerut să se dea drept altă femeie decât ceea ce era.

„...îl numea «domnul ei».” Mă îndoiesc ca Avraam să-i fi cerut așa ceva. Dimpotrivă, consider că aceasta a fost ideea Sarei. Era ceea ce simțea ea ca fiind o *expresie verbală* a ceea ce considera că era soțul ei. Sara probabil folosea în mod obișnuit această denumire respectuoasă, recunoscând prin aceasta că el era capul familiei și că avea dreptul să guverneze în propria casă.

Cuvântul *domn* are ideea elementară de a conduce, și acesta este sensul aici – că ea a recunoscut că avea dreptul să direcționeze treburile gospodăriei sale și că era datoria ei să-i fie supusă lui Avraam ca și cap al familiei. Avraam a purtat un nume ce a acumulat mult respect, atât din ceea ce cunoaștem din Scriptură, cât și din ceea ce cunoaștem din istoria universală. El este onorat de cele trei mari religii ale lumii. Numele lui este cunoscut pe tot pământul și este unul dintre puținele nume care pot pretinde o astfel de distincție.

Scriptura sugerează, și pe bună dreptate, că măreția acestui bărbat se datorează, în parte, minunatei soții pe care a avut-o (*...în spatele unui bărbat puternic se află o femeie și mai puternică*” – spunea un autor anonim). Sara, prin felul ei

de a fi și prin felul cum s-a raportat la soțul ei, a dat un exemplu tuturor femeile, de pretutindeni și din totdeauna. La fel ca și Avraam, ea a devenit una dintre puținele femei care sunt înscrise în evidența eroilor credinței din Evrei 11.

Ca mamă: Sara, ca și orice femeie, și-a dorit să fie mamă. Ea nu a mai putut avea copii (era conștientă de lucrul acesta chiar dacă Dumnezeu i-a promis că din ei – ea și Avraam – El va scoate o națiune mare). Trecând de mult de vârsta când biologic putea să aibă copii, ea a propus soțului o soluție ce se purta la vremea aceea și la cultura de atunci, doar că în acest caz l-au pus pe Dumnezeu la o parte. Așa că i-a oferit-o pe Agar soțului, pentru a obține copii prin ea. Nu în felul acesta a intenționat Dumnezeu să-i ofere moștenitor lui Avraam și Sarei. Procedura a fost o greșeală costisitoare.

Odată ce Agar l-a avut pe Ismael, primul fiu al lui Avraam, Agar a disprețuit-o pe Sara. Anii au trecut, și totuși Sara a rămas fără copii. În cele din urmă, când Sara avea 90 de ani, Dumnezeu i-a promis din nou un fiu. Chiar dacă la început a râs, mai pe urmă Sara a crezut promisiunea lui Dumnezeu (Geneza 18:10). Dumnezeu poate face orice! Dumnezeu nu este împiedicat de limitările fizice! El transcende toate lucrurile, și de aceea a declarat dogmatic: „*La vremea stabilită, peste un an, mă voi întoarce la tine, iar Sara va avea un fiu*” (versetul 14).

Ca mamă, Sara a imprimat în copilul făgăduinței încredere și respect față de Dumnezeu. Când Eliezer a sosit cu mireasa aleasa pentru Isaac, acesta era pe câmp și medita la Creatorul Universului.

III. DESTINATĂ A FI PRINȚESĂ (Simbolul Ierusalimului ceresc – al harului/ Sfântă prin credință – dată exemplu de urmat)

Sara este singura femeie din Biblie al cărei nume a fost schimbat de Dumnezeu. Mai întâi a fost numită Sarai – însemnând „*prințesa mea*” – mai apoi, Dumnezeu schimbându-i numele în Sara – ce înseamnă „*prințesa*” tuturor (Geneza 17:15). De ce a apărut această schimbare a numelui? Dumnezeu dezvăluie răspunsul în versetul 16: „Și o voi binecuvânta și vă voi da [lui Avraam] un fiu din ea; atunci o voi binecuvânta și ea va fi o mamă a națiunilor; regi ai popoarelor vor fi de la ea.”

Destinată să fie o prințesă. Sara a fost binecuvântată de Dumnezeu pentru a deveni o prințesă regală, o mamă a națiunilor care vor veni după ea, și o mamă a regilor popoarelor. Case regale vor descinde din ea. Ea va fi mama liniei regale a regelui David, de la care va veni Mântuitorul. Sarei (și lui Avraam) i-a fost promis un fiu, al cărui nume urma să fie Isaac (versetul 19). Dumnezeu avea să-și stabilească legământul cu el (așa cum a făcut-o cu Avraam) – un legământ veșnic, și Dumnezeu va stabili și legământul Lui cu urmașii lui Isaac.

Dumnezeu i-a spus lui Isaac în Geneza 26: 3-4: „*Așezați-vă în această țară și voi fi cu voi și vă voi binecuvânta; căci ție și urmașilor tăi dau toate aceste țări și voi îndeplini jurământul pe care l-am jurat lui Avraam, tatăl tău. Și îi voi face pe urmașii tăi să se înmulțească ca stelele cerului; Voi da urmașilor tăi toate aceste meleaguri; și în sămânța ta, toate națiunile pământului vor fi binecuvântate.*” Din Sămânța promisă a venit Fiul Omului, Iisus Hristos-Mântuitorul Lumii întregi!

Sara a fost dată ca exemplu de credință în promisiunile lui Dumnezeu: „*Prin credință și Sara, cu toată vârsta ei trecută, a primit putere să zămislească, fiindcă a crezut în credințioșia Celui ce-i făgăduise.*” (Evrei 11: 11). În ciuda răsului inițial, Sara a ajuns să creadă cu adevărat că Dumnezeu poate și va face ceea ce a spus El. Prin credință, Sara a experimentat miracolul de a putea concepe un copil la bătrânețe și a născut lui Avraam un fiu al făgăduinței, pe Isaac. A devenit mama multor națiuni și mama unei linii regale. Sara a devenit un simbol al Ierusalimului de sus. Sara spera în Dumnezeu și și-a plasat cu adevărat toată încrederea în El. Deși cu greșeli umane, la fel ca noi, Dumnezeu i-a răscumpărat greșelile.

Sara dată ca un simbol al Noului Legământ

Apostolul Pavel se referă la Sara ca la o „femeie liberă”, și arată semnificația acestei expresii în Galateni 4. Promisiunea lui Dumnezeu nu a fost îndeplinită prin eforturile lui Avraam și ale Sarei, sau prin planul lor de a avea un copil prin Agar, ci printr-o minune, când Dumnezeu i-a dat lui Avraam moștenitorul promis prin Sara. Cuvintele profetice ale Sarei au fost citate din nou de Pavel pentru a ne învăța o lecție importantă cu privire la Noul Legământ: „*Căci este scris că Avraam a avut doi fii: unul născut din roabă, celălalt dintr-o femeie liberă. Dar cel care era din roabă s-a născut după trup, iar cel din femeie liberă prin promisiune, și acestea sunt lucruri simbolice: două legăminte – cel de pe Muntele Sinai care dă naștere robiei, care este Agar – căci Agar este Muntele Sinai în Arabia și corespunde Ierusalimului care acum este și el în robie cu copiii lui – iar celălalt, Ierusalimul de sus, care este liber, fiind mama tuturor*” (Galateni 4:22-26).

Agar, slujitoarea Sarei, a fost o roabă, simbolizând Sinaiul și Ierusalimul „care este acum în robie cu copiii săi”. Sara, pe de altă parte, a fost „femeie liberă”, adevărata soție a lui Avraam și a fost un simbol al Ierusalimului ceresc. Ierusalimul de sus este „mama” tuturor celor care suntem născuți din Dumnezeu, copii ai credinței și ai făgăduinței. Sara

era o femeie liberă, o mamă simbolică a copilului făgăduinței, o mamă a moștenitorilor făgăduințelor date de Dumnezeu lui Avraam și o mamă a copiilor care aveau să intre în Noul Legământ cu Dumnezeu.

Dată ca exemplu pentru femeile creștine de azi – Ca soție și mamă, Sara este dată ca exemplu femeilor creștine de astăzi ce sunt îndemnate să o urmeze. Fetele Sarei sunt acele femei care au aceleași calități pe care le-a avut Sara. Apostolul Petru se adresează acestora cu cuvintele: *Fiicele ei sunteți voi...* Observația este adevărată în cazul tuturor femeilor credincioase care manifestă același spirit și caracter: **DISTINSE CA FEMEII, DEVOTATE CA SOȚII ȘI MAME** – Atunci vor avea un **DESTIN SPECIAL** în poporul lui Dumnezeu.

DISTINSĂ CA FEMEIE: decență în îmbrăcăminte și în umblare. „Nu lăsa podoaba ta să fie doar exterioară..., ci mai degrabă să fie persoana ascunsă a inimii, cu frumusețea incoruptibilă a unui spirit blând și liniștit, care este foarte prețios în fața lui Dumnezeu. Căci în acest fel, în vremurile dinainte, femeile sfinte, care au avut încredere în Dumnezeu, s-au împodobit și ele, fiind supuse propriilor soți, ca Sara, care s-a supus lui Avraam, numindu-l stăpân, ale cărui fiice sunteți dacă faceți binele și nu vă este teamă ca să procedați așa” (1 Petru 3: 3-6). Femeile sfinte ale lui Dumnezeu s-au împodobit cu un duh blând și liniștit și au fost supuse soților lor, ca Sara, ce se supunea și îl respecta pe Avraam cu cinste. Rațiunea acestui exemplu este că femeile lui Dumnezeu trebuie să-și onoreze soții. În calitate de copii ai credinței, toți suntem copiii lui Avraam și ai Sarei; și așa cum au făcut-o ei, trebuie să ne supunem unii altora în frica de Dumnezeu (Efeseni 5:21). Hristos este cel mai important exemplu pentru noi. Dar putem învăța și din viața lui Avraam și a Sarei. Pe ce au pus accentual în viață? Cum și-au trăit viața în credință? Care a fost viziunea lor?

DEVOTATĂ CA SOȚIE ȘI MAMĂ – Sara a fost exemplară între soțiile patriarhilor, iar cazul ei este folosit pentru a oferi pilde ale datoriei la care se referă apostolul. Petru nu a avut în minte vreo femeie specifică (în afară de Sara) când a scris „femeile sfinte din trecut care s-au supus soților lor”. El a scris despre femei evlavioase în general. Supunerea este un subiect dificil în zilele noastre. Trăim într-o cultură foarte diferită de cea în care au trăit apostolii. În ciuda acestui fapt, Dumnezeu așteaptă aceleași lucruri de la soțiile și mamele evlavioase: cinstirea soților lor și imprimarea respectului pentru Dumnezeu la copii.

Astfel de femei vor avea un **DESTIN SPECIAL** – „Cea mai profundă rădăcină a femeii creștine este speranța în Dumnezeu.” John Piper

Femeile evlavioase, la fel ca Sara, sunt destinate să fie prințese – într-un neam mare pe care și l-a câștigat Dumnezeu ca să fie a Lui: „Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor, pe care Dumnezeu și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată” (1 Petru 2:9).

1 Petru 3: 5-7 se referă la Sara ca la o femeie care se teme de Domnul și spera în Dumnezeu. Sara nu a fost perfectă, dar e renumită pentru credința ei în Dumnezeu și pentru caracterul ei. Fiecare femeie ce privește la cazul Sarei poate să manifeste speranță! Suntem cu toții imperfecti, dar prin Domnul Hristos și speranța lui Dumnezeu în inimile noastre, putem fi parte a unei lucrări puternice în Împărăția lui Dumnezeu!

Mesaj către Surorile epocii contemporane: Da, și tu ești o fiică a Sarei. Viața ta de supunere evlavioasă față de soț îl slăvește pe Dumnezeu. Ești destinată să fii prințesă, fiică de Dumnezeu, dacă urmezi exemplul Sarei de smerenie și supunere. Viața ta să fie o mărturie pentru cei din familia ta și a celor din jurul tău. Nu trebuie să te temi că procedând la ascultare de Cuvântul lui Dumnezeu vei deveni vulnerabilă. Ai nădejde în Dumnezeu ca Sara, care a nădăjduit împotriva oricărei nădejdi. Caută să faci voia lui Dumnezeu în orice circumstanță. Nu te teme de nimic. Nu te teme că îți pierzi atractivitatea sau frumusețea exterioară. Ceea ce are valoare pentru Dumnezeu este frumusețea interioară... Nu te teme ce se va întâmpla cu copiii tăi, cu casa ta sau cu averea ta. Fă din Dumnezeu speranța și refugiul tău. Urmează voia Lui. Caută frumusețea care este în Iisus Hristos. Aprofundează rădăcinile credinței tale în El.

CONCLUZII

Sara s-a împodobit cu încredere, respect și teamă sfântă de Dumnezeu. Încrederea ei în Dumnezeu i-a oferit perspectiva adecvată asupra vieții. La fel se va întâmpla cu orice femeie care se încrede în El, care recunoaște harul lui Dumnezeu și crede că El poate face orice.

Sfânta Scriptură le declară pe toate femeile care au aceleași calități ca ale Sarei ca fiind fiicele ei. Este de dorit ca toate surorile să trăiască astfel încât să fie fiice ale Sarei în harul lui Dumnezeu, agățându-se de nădejdea Lui, fără să le fie frică de nimic în această lume.

(Ioan Sinitean)

Ada și Țila și descendenții lor

Geneza 4: 19 – 24

Cuvântul de aur: „*Casa celor răi va fi nimicită, dar cortul celor fără prihană va înflori.*” Proverbe 14:11

INTRODUCERE

Ada și Țila sunt două femei menționate cu numele în Biblie, după o perioadă destul de lungă după intrarea în scena umană a primei femei creată de Dumnezeu, anume Eva. Textul citit ne spune faptul că aceste două femei au trăit într-un context social caracterizat de plăceri nelegitime, cultivate și dezvoltate de o lume care-L ignora pe Dumnezeu, de prosperitate materială prin descoperirea și dezvoltarea unor ramuri ale unei industrii neexplorate până la acel moment și dezvoltarea artei muzicale. În același timp, aceste două femei și familia lor au intrat în istorie datorită faptului că au fost simultan, nevestele aceluiași bărbat, instituind familia poligamă.

OBIECTIVE

Să învățăm că:

- Impunerea voinței personale în detrimentul voii lui Dumnezeu îl desparte pe om de El și îl dezumanizează în relație cu semenii.
- Prosperitatea materială devine pentru cei mai mulți un impediment în calea dorinței de a-L găsi sau de a umbla cu Domnul (pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșia vieții sunt instrumentele prin care Diavolul îi amăgește pe mulți oameni).
- Societatea noastră a devenit una asemănătoare cu cea a Adei și Țilei, deoarece în ciuda tehnologiei avansate și a prosperității materiale în care trăim, ne-am pierdut reperele morale și relația cu Dumnezeu.

SCHIȚA

Familia Adei și Țilei a fost:

- I. **Întemeiată pe baza plăcerilor personale.**
- II. **Înzestrată cu talente naturale.**
- III. **Înstrăinată de Dumnezeu**

ANALIZA

Familia Adei și Țilei a fost:

- I. **Întemeiată pe baza plăcerilor personale**
 - a. Numele femeilor din această familie ne arată orientarea acestei familii și scopul existenței ei. Ada înseamnă „ornament” sau „frumusețe.” Țila înseamnă „umbră” sau „întunecoasă.” Naama înseamnă „cea plăcută” sau „frumusețe.” Lameh era atras de frumusețea fizică, exterioară, iar familia lui era orientată spre satisfacerea plăcerilor carnale, gratificarea firii pământești și răsfațarea în prosperitatea economică în care ajunseseră.
 - b. Ada și Țila au intrat într-o căsnicie poligamă. În timp ce nu știm cu siguranță ce putea să facă o femeie în acea perioadă, dacă se putea opune sau nu unui bărbat care o cerea în căsătorie, mai ales într-o căsătorie poligamă, știm cu siguranță că modelul familiei instituite de Dumnezeu era monogamă și adusă în contextul actual, heterosexuală.
 - c. Un alt amănunt este subliniat în v.19 și anume „Lameh și-a luat două neveste”. El a nesocotit instituția divină a familiei și a introdus în societate modelul propriu, poligamia. A ignorat voia lui Dumnezeu, impunându-și voia lui.
- II. **Înzestrată cu talente naturale**

- a. Iabal, primul născut al Adei, a dezvoltat creșterea și domesticirea animalelor. Dacă la început oamenii se hrăneau din vânat, Iabal a stimulat procrearea și creșterea animalelor într-un cadru unde puteau constitui proprietatea cuiva. Prin domesticire, animalele puteau fi mutate din loc în loc prin mutarea cortului celor ce le supravegheau, pentru a li se asigura iarba și hrana necesară. Acesta era un stil de viață nomad. Unele traduceri folosesc cuvântul „livestock”, care poate fi tradus cu cuvântul șeptel, care înseamnă animale domestice crescute într-o gospodărie.
- b. Iubal, al doilea fiu al Adei, a inventat și dezvoltat arta confecționării și mănuirii instrumentelor muzicale, a celor cu coarde și celor de suflat. Martin Luther spunea că „muzica este un dar bun și glorios a lui Dumnezeu și își are locul lângă teologie. Muzica este o disciplină, un instructor care îi ajută pe oameni să fie mai blânzi, mai morali și mai raționali”.
- c. Tubal- Cain, primul copil al Țilei, a dezvoltat la un nivel avansat extragerea și prelucrarea metalelor. Odată cu acest progres, s-a dezvoltat fabricarea uneltelor de metal necesare atât lucrului în agricultură, cât și în confecționarea armelor de război.

III. Înstrăinată de Dumnezeu

- a. Căsnicia Adei și Țilei au fost dusă pe o cale greșită de către Lameh. Aceasta a fost prima familie care a îmbrățișat poligamia, un păcat perpetuat și practicat nu doar de oamenii antichității, dar și de poporul Israel, ba mai mult, chiar de oameni care slujeau lui Dumnezeu, un păcat tolerat de El pentru o vreme. Însă Domnul Isus rectifică această practică, îndreptând atenția oamenilor spre modelul divin din Geneza cap.2: „La început n-a fost așa” Mat 19:8. Marcu 10:5-9.
- b. În timp ce Iabal a deschis calea acestei familii spre bogăție, Iubal a orientat-o spre muzică și veselie. Însă spre Domnul nu a avut cine să le îndrepte atenția.
- c. „Celor ce-și petrec viața în bogăție și veselie nu le lipsește harfa și tamburina” (Matthew Henry). Din experiența acestei familii învățăm că și atunci când bunăstarea materială abundă și sunetele instrumentelor muzicale sunt melodioase, sufletul omului este disperat după relația cu Cel ce poate să- l răscumpere.

CONCLUZII

- ❖ Trebuie să observăm că până și omul în situația lui decăzută nu este lipsit de capacitatea de a inventa și produce ceea ce este considerat benefic pentru omenire, însă tot omul decăzut poate perverti și folosi aceste descoperiri în detrimentul lui și al semenilor lui. Bogăția îl poate depărta de Dumnezeu, muzica poate ademini și împinge oamenii spre păcat, iar prelucrarea metalelor poate distruge dacă este folosită la înarmare sau confecționare idolilor la care se închină marea majoritate a religiilor orientale.
- ❖ Unii din noi am devenit atât de familiari cu ceea ce se întâmplă în jurul nostru încât nu mai reacționăm la ceea ce Biblia numește rău și păcat. Să ne amintim de David, care era prieten cu toți cei credincioși din țară, însă avea aversiune față de cei ce săvârșeau răul (Ps.101:6-8).
- ❖ Familia a fost sub asediul Diavolului încă de la începutul istoriei ei. La început, Diavolul a ridicat un frate împotriva altui frate, în timpul Adei și Țilei a introdus poligamia, iar astăzi introducerea conceptului de familii homosexuale, familii bisexuale, familii transgender etc. Să veghem și să ne rugăm pentru ca Dumnezeu să limiteze răul pe care Diavolul vrea să-l provoace familiilor celor credincioși și nu numai.

(Cristi Bradu)

Chetura și descendenții ei

Text de citit: Geneza 25:1-6

Versetul de aur: 1 Corinteni 10:23 „*Toate lucrurile sunt îngăduite, dar nu toate sunt de folos. Toate lucrurile sunt îngăduite, dar nu toate zidesc.*”

INTRODUCERE

Istoria Genezei continuă cu un segment aparte. După căsătoria fiului promis, Avraam ne apare din nou în narațiunea biblică cu altă căsătorie. Deși, la prima impresie cititorul ar putea trage concluzia că Avraam s-a căsătorit cu Chetura după căsătoria lui Isac, totuși la un studiu atent vom vedea că este mult mai dificil să aranjăm cronologic aceste evenimente. Unii comentatori datează această căsătorie imediat după izgonirea Agarei, alții chiar mai înainte. Oricum, așezarea cronologică nu este de cea mai mare importanță, ci, important este ca lecția aceasta să ne ajute să înțelegem că planul divin pe care Dumnezeu îl desfășoară cu noi trebuie să fie în atenția noastră, și nu dorințele noastre particulare.

Dumnezeu ne arată planul lui și ne îndeamnă să ne încredem în acest plan urmărind împlinirea lui. Orice interferență a noastră cu planul divin, indiferent cât de bine intenționată pare, va atrage consecințe neplăcute. De observat că Dumnezeu ce a creat toate lucrurile, cel care este în controlul tuturor lucrurilor, cel necuprins de timp, desfășoară timpul și evenimentele timpului după voia Sa. Totuși, El care a planificat fiecare detaliu al vieții, dă libertate omului să aleagă și să facă după dorințele inimii sale, bineînțeles, avertizând de consecințele viitoare.

OBIECTIVE

- ❖ Să înțelegem diferența dintre textele prescriptive (în care Dumnezeu cere sau recomandă lucrurile Sale) și cele descriptive (care doar oferă informație, fără nici un fel de recomandare).
- ❖ Să înțelegem că acțiunile noastre chiar dacă se încadrează la categoria celor neinterzise direct, totuși pot avea consecințe dezastruoase.
- ❖ Să învățăm să verificăm calitatea deciziilor noastre prin principiul din 1 Corinteni 10:23

SCHIȚA

- I. **Călătoria lui Avraam**
- II. **Soțiile lui Avraam și copiii săi**
- III. **Chetura și copiii ei**

ANALIZA

I. Călătoria lui Avraam

Narațiunea ce îl are ca subiect pe Avraam se întinde pe paginile a 14 capitole din Scriptură, începând din capitolul 11, cu chemarea lui din Ur, din Haldea. Studiind istoria lui, vom vedea cum, la porunca lui Dumnezeu, el iese din familia lui și din țara lui, și de atunci încolo toată viața, ca un adevărat străin și călător, Avraam așteaptă împlinirea promisiunilor lui Dumnezeu. Încetul cu încetul, familia lui crește, și el vede cum mâna bună a Domnului este peste el și familia sa.

II. Soțiile lui Avraam și copiii săi

- a. **Sara:** Prin ea Dumnezeu și-a împlinit promisiunea că va oferi lui Avraam un copil prin care va binecuvânta tot pământul
- b. **Agar:** Prin Agar, se naște primul copil al lui Avram, Ismael. Scriptura arată că din el au ieșit multe popoare și mulți voievozi.
- c. **Chetura:** Cea de-a treia nevestă a lui Avraam, ea i-a născut mai mulți copii. Se pare că la bătrânețe Avraam a fost mai binecuvântat cu copii decât în tot restul vieții sale.

III. Chetura și copiii ei

a. Numele ei înseamnă tămâie, parfum, ceva plăcut mirositor.

b. **Copiii ei:** Prin ea, Avraam a avut șase copii, și prin aceștia mult mai mulți descendenți:

- Zimran, cel ce înseamnă cântec, cântare. primul dintre fiii Cheturei, nu a putut fi asociat cu nici unul dintre triburile sau popoarele cu care Israeliții s-au întâlnit în viitor.
- Iocșan, din care s-au născut Seba și Dedan (v. 3). Numele semnifică pe cineva care așază capcane. Lui i s-au născut doi fii și trei nepoți, din Dedan.
- Medan, despre care nu avem alte informații.
- Madian, din care s-a născut Efa, Efer, Enoh, Abida și Elda. Numele său înseamnă conflict, dezacord, atac. Biblia ne spune că din el s-au tras madianiții. Aceștia au locuit în zona de nord vest a peninsulei arabice, de-a lungul golfului Elat, la sud de Edom, iar la sud de regiunea lor locuiau mai multe popoare arabe. De-a lungul timpului, ei au controlat regiuni întinse ale Arabiei și în peninsula Sinai. Cu ei, poporul lui Dumnezeu a avut mai multe conflicte și și-au încrucișat drumurile de mai multe ori:
 - În Geneza 37 ni se spune că Iosif a fost cumpărat de niște madianiți, dus în Egipt și vândut acolo lui Potifar.
 - Moise, când fuge din Egipt, locuiește o vreme în Madian, și se căsătorește cu Sefora, una dintre cele șapte fete a preotului Ietro.
 - În Numeri 25:6 avem episodul în care un bărbat israelit aduce o fată madianită în cortul lui pentru a păcătui cu ea, și numai uciderea celor doi oprește urgia dezlănțuită imediat și în consecință împotriva poporului Domnului. Tot cu această ocazie, Dumnezeu poruncește lui Moise să ucidă pe toți madianiții, pentru că ei au amăgit poporul ales și l-au îndemnat la curvie.
 - În perioada neagră a poporului Israel, în perioada Judecătorilor, Dumnezeu îi pedepsește prin robia madianită. Ghedeon este ales de Dumnezeu ca judecător pentru a-i elibera de acea robie.
- Ișbac, cel gol sau cel obosit. La fel ca și despre primii doi, nu avem mai multe informații.
- Șua, cel ce se supune, cel ce se apleacă.

În total ni se specifică numele a 16 descendenți din Avraam și Chetura. Deși aici în textul nostru ni se spune că cei doi au fost căsătoriți, ea fiindu-i nevastă, în 1 Cronici 1:32-33 ni se spune că ea a fost țiitoarea lui Avraam.

Înainte de moartea sa, Avraam a întărit statutul de fiu moștenitor al lui Isaac, cel promis de Dumnezeu și primit în mod miraculos, prin faptul că, încă din timpul vieții sale, i-a îndepărtat pe toți fiii țiitoarelor sale spre răsărit. La moartea sa, ni se spune în Scriptură, că numai Isaac și Ismael l-au înmormântat. Versetul 9 îl pune pe Isaac primul, ceea ce ne arată prioritatea lui în planul lui Dumnezeu. De aici, narațiunea Biblică se desfășoară în jurul lui Isaac și a descendenților lui. Totuși, așa cum Dumnezeu a promis, și ceilalți descendenți a lui Avraam vor fi binecuvântați.

CONCLUZII

Avraam a avut „libertatea” de a se căsători și a avea copii cu alte femei, dar, ca și în cazul Agarei, consecințele nu au întârziat să apară, și ulterior poporul lui Dumnezeu ieșit din sămânța făgăduinței a plătit greu. Dar principiul stabilit de Cuvântul lui Dumnezeu este următorul: Nu tot ceea ce este îngăduit, este de folos (1 Corinteni 10:23). Când are decizii de făcut, cel credincios își va pune întrebarea: Ceea ce fac aduce folos poporului lui Dumnezeu? Chiar dacă un lucru este îngăduit, s-ar putea să nu fie de folos, ba mai mult, să aducă pagubă.

Este potrivit deci să cerem ca Dumnezeu să ne dea înțelepciune să alegem nu atât lucrurile îngăduite, ci mai ales cele folositoare, care duc la zidire!

(Mike Lozneau)

Agar și descendenții ei

Text: Geneza 16:1-16; 21:9-21; 25:12-18

C.A. Geneza 21:18 *Scoală-te, ia copilul și ține-l de mână; căci voi face din el un neam mare.*

INTRODUCERE

Printr-o concurență de împrejurări, fata roabă a familiei lui Avraam, ajunge mama fiului lui Avraam, numit Ismael. Agar și copilul ei au un portret aparte în Scriptură, în opoziție cu Sara și copilul ei, Isaac. Din moment ce lui Avraam i s-a promis că va ajunge un neam mare prin descendenții lui, Ismael a devenit și el parte a acestei promisiuni. Într-adevăr, făgăduința Îngerului Domnului (Geneza 21:18) a devenit realitate. Ismael a avut satisfacția să aibă o mulțime de descendenți. O să privim la acești descendenți cu intenția de a descifra influența pe care Agar, mama lui Ismael, a avut asupra popoarelor ismailite.

OBIECTIVE

- Să ne reamintim adevărul că mama are cea mai mare influență asupra copiilor ce îi naște;
- Să observăm că o condiție spirituală anemică la mamă aduce un destin trist pentru descendenți;
- Să motivăm mamele poporului lui Dumnezeu să exceleze în cele spirituale, pentru a atrage astfel binecuvântările Domnului peste copiii lor.

SCHIȚA

- I. **Harul de a fi mamă (Agar devine în providența lui Dumnezeu mamă)**
- II. **Atitudini materne ce influențează formarea copiilor (Agar manifestă atitudini care se reflectă negativ asupra copilului)**
- III. **Orientări materne și acțiuni materne ce determină orientarea spirituală a copiilor și descendenților pentru multe generații (Agar are o orientare ce desparte pe copilul ei de poporul Domnului)**

ANALIZA

I. Harul de a fi mamă

În cultura în care trăia Agar, femeile aveau valoare mai ales dacă aduceau pe lume copii. În această situație fiecare femeie se lupta să ajungă mamă. La această observație mai trebuie să adăugăm că Dumnezeu are un plan frumos pentru toți copiii, dacă aceștia îi sunt dedicați Lui!

Agar a primit de la Dumnezeu harul de a fi mamă, dar ea a trecut la o luptă firească prin care să asigure un viitor confortabil copilului ei. Nu a învățat să se supună planurilor celui ce, în providența Lui, i-a dăruit un copil. Indiferent de felul în care Agar a ajuns însărcinată, realitatea este că Dumnezeu privește favorabil la orice copil care se naște în lume. Dumnezeu are har nu doar pentru femeile cărora le dă copii, ci și pentru descendenții acestora, dacă mamele sunt atente la îndemnul Duhului lui Dumnezeu.

II. Atitudini materne ce influențează formarea copiilor

Agar a manifestat atitudini negative, ce nu au fost întâmplătoare și nici de scurtă durată, ci au constituit o paradigmă puternic-formativă pentru copilul ei. Pentru a vedea fundamentul din viața Agarei pe care s-a clădit acest prototip, să privim la cele două acte definitorii din istoria ei, ce au survenit în relațiile pe care le-a avut ea cu familia lui Avraam.

Actul I

- Dispreț pentru Sara: Disprețul nejustificat și constant este un semn de mare degenerare spirituală (Psalmul 1:1).

- Conflict cu Sara: Există femei în poporul Domnului ce au un spirit combativ, care este total nepotrivit pentru femei. Cartea Proverbelor arată că e mai bine să locuiești în pustiu, sau pe un colț din acoperișul casei, decât într-o vilă mare și aranjată, dar cu o femeie certăreață și cicălitoare.
- Fuga de acasă: S-a datorat nesupunerii față de stăpâna ei și situației grele în care s-a plasat pe sine și copilul ei prin pornirea conflictului cu Sara.
- Periclitarea vieții copilului: Conștientă de pericolul la care se expune pe ea și copilul ei, Agar totuși acționează în firea belicoasă ce o are.
- Actul salvator al Îngerului Domnului ce îi cere supunere.
- Ascultarea Agarei, act ce o restaurează în favorul familiei lui Avraam pe ea și copilul ei.

Actul II

Actul acesta arată cauzele noului conflict cu Sara și Avraam, deznodământul conflictului și intervenția miraculoasă a Domnului pentru salvarea Agarei și a fiului ei.

- Proiectarea situației în care copilul ei nu mai era moștenitorul principal al lui Avraam.
- Drept urmare, disprețul ascuns sau bine mascat al Agarei devine unul deschis.
- Disprețul Agarei pentru Sara și fiul ei se transmite lui Ismael, care își manifestă și el public disprețul pentru Isaac.
- Conflictul este reînnoit, și Agar se pomenește de data asta pusă pe liber – izgonită. Prima dată fugise ea de la stăpâna ei, deși aceasta voia să îl facă pe Ismael moștenitorul familiei, acum se vede ea alungată de Sara.
- Periclitarea reînnoită a vieții copilului ei.
- Intervenția similară a îngerului, care îi salvează pe cei doi de la moarte.

III. Orientări materne și acțiuni materne ce determină orientarea spirituală a copiilor și descendenților lor pentru multe generații

Agar are o orientare negativă, ce duce la despărțirea copilului ei de poporul Domnului! Disprețul nejustificat pentru persoanele din jur ce a fost prezent în viața Agarei a dus la disprețul ei și al lui Ismael pentru lucrările Domnului. Apoi, a apărut dispreț pentru planul lui Dumnezeu cu Avraam și descendenții lui, implicit pentru „sămânța” lui Avraam, cel prin care Dumnezeu urma să binecuvânteze pe toți oamenii! Acest dispreț a condus la adoptarea unei orientări dezastruoase pentru viitorul lui Ismael.

În disprețul ei pentru familia lui Avraam, Agar ia soție lui Ismael dintre fetele Egiptului (Geneza 21:21). Agar a fost scoasă din Egipt, dar inima ei s-a întors înapoi acolo deoarece nu a vrut să își reformeze viața după voia Domnului. Drept urmare a atitudinilor ei, Agar a acționat în consecință, având ca rezultat următoarele realități negative:

- O căsătorie pentru fiul ei ce îl îndepărta de Domnul, deși Domnul l-a avut în vedere ca să îl binecuvânteze;
- Izolarea lui Ismael de familia lui Avraam;
- O evoluție ce a dus la revenirea la păgânism a descendenților lui Ismael;
- O atitudine anti-semită, de dispreț și de dușmănie, a descendenților lui Ismael față de descendenții fratelui său Isaac;
- O stare de dușmănie ce a mocnit veacuri de-a rândul, între descendenții Agarei și cei ai Sarei.

Descendenții lui Agar au rămas și în afara misiunilor creștine ce au împânzit lumea în primele secole ale erei creștine. Descendenții ei au produs o religie falsă în care se justifică ura pentru poporul Domnului! Iată cum atitudinile, orientările și acțiunile negative ale unei mame aduc realități nefaste asupra descendenților ei pentru multe generații. Ismael a devenit patriarhul unui neam mare, dar caracterizat prin opoziția față de poporul lui Dumnezeu. Nu este nimic mai tragic decât ca un popor numeros să rămână în întuneric spiritual și să nu beneficieze de Lumina lumii!

Reversul este adevărat: Un duh blând și liniștit, o credință ce acceptă voia lui Dumnezeu câștigă în mod real binecuvântarea Domnului peste copiii și descendenții îndepărtați ai unei astfel de mame.

CONCLUZII

Prin procesele prin care a trecut-o pe Agar, Dumnezeu a intenționat să o transforme dintr-o femeie beligerantă și invidioasă, într-una cu un duh blând și liniștit, dintr-o femeie disprețuitoare și mândră, într-una ce apreciază pe cei ce aparțin poporului Domnului, dintr-una care își face voia ei și nu caută călăuzire de sus, într-una ce se supune voii Domnului și beneficiază astfel de planul suveranității divine pentru ea și copilul ei. Planul Domnului pentru copiii noștri este întotdeauna mai bun ca planul nostru pentru ei! Nu noi le asigurăm copiilor noștri viitorul prin acțiunile noastre manipulative, ci Domnul le asigură viitorul, atunci când în viața noastră există supunere față de El.

ÎNTREBĂRI

- ❖ Cum privește Dumnezeu sarcina unei femei ce a ajuns însărcinată prin acțiuni ce se înscriu în afara moralității impuse de Domnul?
- ❖ Cum privește Dumnezeu pe copiii care se nasc prin acțiuni păcătoase ale părinților?
- ❖ Ce ne spune faptul că Agar a repetat acțiunile ei în relațiile ce le avea cu Sara și Isaac, și de două ori Îngerul Domnului a intervenit pentru salvarea ei și a copilului ei Ismael? Există oare har și pentru cei ce persistă în neascultare? Ce urmărește acest har?
- ❖ Cum trebuia să procedeze Agar în urma celei de a doua intervenții a Îngerului?

(Daniel Chiu)

Milca și descendenții ei

(BETUEL, REBECA, LABAN)

Texte: Gen.11:27-29, 22:20-24, 24:11-24, 28-33

Cuvântul de Aur: *„O femeie plăcută capătă cinste, după cum cei întreprinzători capătă bogăție.”*

(Altă traducere românească spune: *„Femeia cu purtare bună agonisește cinste, iar cea care urăște cinstea e o rușine. Nu leneșii, ci silitorii, agonisesc”).* Proverbe 11:16

INTRODUCERE

Din informațiile oferite în Cartea Geneza putem face, în linii mari, portretul unor familii ce sunt parte a narațiunilor oferite în text. Sarcina acestei lecții este să exploateze informațiile ce le avem despre familia unui frate al lui Avraam, Nahor, și să scoatem în evidență rolul soției acestuia (Milca) în familia respectivă și în istoria Vechiului Testament, istorie ce are ca subiect venirea în lume a Răscumpărătorului promis.

Un lucru ce este evident în lecturarea Scripturilor este faptul că personajele prezentate nu sunt idealizate, nu li se prezintă doar părțile pozitive, ci tabloul este complet în sensul că se oferă și informații despre părțile mai puțin luminoase ale acestor personaje. De ce Sfânta Scriptură nu conține DOAR lucrurile și întâmplările frumoase, pozitive și înălțătoare? La realitatea ce confirmă faptul că viața oricum este grea, la realitatea că urcușul spiritual este anevoios și plin de obstacole, se adaugă realitatea unor oameni uneori greu de mulțumit sau chiar de suportat. Cum spune o zicală: “I love God, it’s the people I can’t stand!” („Iubesc pe Dumnezeu, oamenii sunt cei pe care nu pot să-i sufăr!”). Problema mare ar fi, în cazul acesta, că o asemenea Biblie nu ar fi „ADEVĂRUL”, nu ar fi reală și nu ar fi de folos pentru viață și pentru adevărata umblare cu Dumnezeu.

OBIECTIVE

- ❖ Observarea ramificațiilor familiei lui Avram și a importanței familiei lărgite în planul lui Dumnezeu
- ❖ Desprinderea trăsăturilor principale de caracter ale persoanelor studiate
- ❖ Identificarea unor mituri sau idei preconceptuate cu privire la locul și rolul femeilor în lucrarea lui Dumnezeu

SCHIȚA

- I. **Locul în familie**
- II. **Locul și rolul în istorie**

ANALIZA

I. LOCUL ÎN FAMILIE

TERAH a fost tatăl lui AVRAAM, NAHOR și HARAN. MILCA a fost nevasta lui Nahor și fiica fratelui său Haran. Cei doi, Nahor și Milca, au avut opt copii, printre care era și BETUEL, din care s-au născut REBECA și LABAN. Nahor locuia în Mesopotamia (Gen.24:10).

ÎNTREBĂRI:

- Cine a fost soția lui BETUEL, mama Rebecăi?
- Din textele citite, ce se poate observa despre felul cum și-au crescut copiii cele două familii, MILCA și NAHOR în comparație cu REBECA și ISAAC?

II. LOCUL ȘI ROLUL ÎN ISTORIE

Avraam și Nahor s-au despărțit unul de altul în momentul în care tatăl lor, Terah, a murit. Nahor a rămas pe loc, în Haran, iar Avram a plecat cu familia lui în Canaan. O hartă a Orientului Apropiat în timpul patriarhilor ne poate ajuta să vizualizăm locul unde trăiau cele două familii. Nu știm ce legături au avut între ele cele două familii, dar după 65 de ani ele interacționează din nou, deoarece fiul lui Avraam, Isaac, are nevoie de o soție. Avraam a știut foarte clar să caute o soție fiului lui din neamul său, nu de unde era convenabil la momentul respectiv (Canaan).

Rebeca, fiica lui Betuel și nepoata Milcăi, este cea aleasă de Domnul pentru Isaac. Din trăsăturile ei de caracter, putem trage concluzii despre felul în care a fost crescută, și ce fel de familie era familia lui Nahor și a Milcăi. Dar mai întâi să privim la tatăl Rebecăi, Betuel, și la fratele acesteia, Laban.

BETUEL – fiul lui Nahor și al Milcăi

- Are copii credincioși, care cunosc pe Domnul (Laban și Rebeca)
- Recunoaște mâna Domnului în alegerea Rebecăi pentru Isaac (Geneza 24:50)
- Familia lui o binecuvântează pe Rebeca la plecarea în Canaan (Geneza 24:59)

LABAN – Fiul lui Betuel și nepot al Milcăi

- Cunoaște pe Domnul – Spune robului: Intră binecuvântatul lui Iehova! Geneza 24:31
- Este precaut (se interesează de identitatea celor pe care îi primește în casă), dar ospitalier – găzduiește pe robul lui Avraam
- E atent cu sora lui și gata să asiste pe sora lui, Rebeca, în toate lucrurile
- Este și el manipulativ, ca și sora lui, Rebeca

REBECA – fiica lui Betuel, nepoată a Milcăi

- Fată foarte frumoasă și foarte harnică
 - A fost alegerea Rebecăi ca soție pentru Isaac dependentă de frumusețea, puritatea și hărnicia ei?
 - De ce Rebeca a spus robului lui Avraam că este fiica lui Betuel, dar când s-a dus acasă a alergat la mama sa și i-a istorisit întâmplarea, și nu la tatăl ei, Betuel?
- Avea o relație bună cu familia: cu părinții, cu fratele ei, Laban

REBECA – SOȚIE SCHIMBĂTOARE (Gen. 25:21-23)

- Isaac se roagă pentru Rebeca ca să rămână însărcinată
- Rebeca rămâne însărcinată dar, sub presiunile durerii, se plânge.
 - Este durerea de a nu putea avea copii mai mare decât durerea unei sarcini cu probleme?

REBECA – MAMĂ PĂRTINITOARE ȘI MANIPULANTĂ

- Are gemeni, dar îi tratează preferențial, nu egal

Chiar dacă sunt foarte diferiți, în familie, oricâți ar fi, copiii trebuie crescuți și educați având ca bază ceea ce au în comun: Dumnezeu, părinți, același aer, aceeași casă/adresă, aceleași binecuvântări majore/fundamentale, același scop PRIMORDIAL în viață de a-l slăvi și sluji pe Dumnezeu. Doar atunci diferențele și aptitudinile fiecăruia vor conlucra la bunăstarea întregii familii. E PLURIBUS UNUM!

RELATIA CU HRISTOS

Rebeca este cea aleasă de Domnul dintre descendenții Milcăi ca să fie soție lui Isaac și să ducă astfel în istorie speranța mesianică.

- În timp ce Dumnezeu se îngrijea de Avraam și promisiunile pentru el, în același timp, Domnul îl binecuvânta pe fratele său Nahor, că să împlinească acele promisiuni

- Domnul se îngrijește de familiile noastre, **dacă** îl recunoaștem în toate detaliile, **dacă** suntem predați total în ascultare față de El și **dacă** ne rugăm bazați pe promisiunile clare din Cuvântul Său (referință: Scriptura care vorbește despre căsătoria celor credincioși și despre jugul nepotrivit).

CONCLUZII

- ❖ MILCA a avut opt copii, dintre care BETUEL a născut pe REBECA și pe LABAN. Nu toate femeile au chemarea să aducă pe lume copii, dar Dumnezeu poate schimba lucrul acesta. Nu toate femeile au chemarea să aducă pe lume mulți copii. Biblia este plină de amândouă tipurile și istoria omului este o împletire a moștenitorilor celor două grupuri. În biserica Domnului nu este loc pentru dispreț pentru familiile cu mulți copii și nici de compătimire pentru cei cu puțini copii sau fără copii.
- ❖ Dumnezeu lucrează în multe feluri și în multe planuri în același timp dar, cu toate acestea, lucrurile din istorie nu sunt întâmplătoare. Ele se înscriu în planul lui veșnic prin care a lucrat mântuirea noastră.

(Viorel Filip)

Soția lui Lot și descendenții ei

Tema Lecției: Fetele și Popoarele Moabite și Amonite

Text: Geneza 19:1-26

Cuvântul de Aur: Luca 17:32 „Aduceți-vă aminte de nevasta lui Lot!”

INTRODUCERE

Soția lui Lot a rămas pe paginile Sfințelor Scripturi ca un exemplu al unui caracter negativ. Așa cum putem observa din Cuvântul Domnului, a avut parte de privilegii deosebite dar, cu toate acestea, a neglijat porunca Domnului.

OBIECTIVE

- Să înțelegem ruina pe care neascultarea de Cuvântul Domnului o produce atât în viața personală, cât și a familiei.
- Să înțelegem că neglijarea privilegiilor pe care Dumnezeu ni le dă în viața personală și în viața de familie poate conduce la dezastru.
- Să înțelegem responsabilitatea pe care o avem privind mărturia personală în familie și în „cetatea”/societatea în care trăim.

SCHIȚA

- I. **Privilegii avute de soția lui Lot**
- II. **Practici/Pași care au condus la dezastru în viața soției lui Lot**
- III. **Perspective tragice experimentate de soția lui Lot**

ANALIZA

I. **Privilegii avute de soția lui Lot**

În toată narațiunea Biblică relaționată la Lot, de la Geneza 11:27 până la Geneza 19:38, soția lui Lot este menționată abia în Geneza 19:15. Nu există o dovadă biblică foarte clară asupra faptului că Lot era căsătorit când a plecat cu Terah și Avraam din Ur din Haldea, ca să meargă în Canaan (Geneza 11:31). Din faptul că Lot avea deja avuții și slujitori (Geneza 12:5), am putea trage concluzia că Lot era deja căsătorit, avându-și deja familia lui pe când era încă în Haran. Dacă a fost așa, atunci soția lui Lot a avut parte de mari privilegii:

- ❖ A fost printre cei care au călătorit cu Patriarhul Avraam.
- ❖ A ajuns să fie martoră la marea izbăvire pe care Dumnezeu o lucrează prin Avraam – Geneza 14:14-16.
- ❖ A fost soția unui om într-o poziție socială înaltă – Geneza 19:1.
- ❖ A fost soția unui om neprihănit – 2 Petru 2:7.
- ❖ A ajuns împreună cu soțul ei să găzduiască pe îngeri – Geneza 19:1-3.
- ❖ A văzut minunea săvârșită de Domnul prin îngerii Lui – Geneza 19:10-11.
- ❖ A făcut parte dintr-o familie binecuvântată – Geneza 18:23-33.

II. **Practici/Pași care au condus la dezastru în viața soției lui Lot**

- N-a urmat în totul Cuvântul Domnului transmis prin mesagerii Lui - Geneza 19:17, 26. A fost lipită de ceea ce lăsase în Sodoma (cu siguranță s-a gândit și la familiile fetelor ei).
- N-a ascultat de Cuvântul Domnului nici în cea mai dificilă zi/situație a vieții ei.
- N-a avut o influență pozitivă în viața fetelor ei, atât a celor căsătorite, cât și a celor necăsătorite (Cele căsătorite – Geneza 19:14 – Textul nu spune că și ea ar fi fost împreună cu Lot; cele necăsătorite săvârșind păcatul incestului). Despre Lot Cuvântul Domnului spune clar că a fost neprihănit (2 Petru 2:7).

- Lipsa vieții de neprihănire a făcut ca mijlocirea lui Avraam să fie zadarnică (Geneza 18:33).
- Pentru a explica acest lucru trebuie să ținem seama de gramatica limbii ebraice, în care numărul substantivelor diferă față de gramatica în general:
 - Privind numărul substantivelor, gramatica ebraică are: singular, dual (pentru două substantive) și plural, de la trei în sus.
 - Deci, Lot, soția lui Lot, cele două fete ale lui Lot (dual – Geneza 19:16), fetele lui Lot (plural – Geneza 19:14b – minimum trei) și ginerii lui Lot (plural – Geneza 19:14a – minimum trei), în total 10 persoane.
- Se prea poate ca Avraam să fi gândit cam așa: cel puțin familia nepotului meu ar trebui să trăiască la standardul de neprihănire cerut de Dumnezeu; voi mijloci deci pentru zece persoane neprihănite (sau justificate). Ce păcat că n-a fost așa!
- Am auzit predicatori care l-au criticat pe Avraam pentru că n-a scăzut numărul de mijlocire sub 10. Avraam n-avea cum s-o facă! El îi avea în vedere pe toți cei din casa nepotului său. Pe cine altcineva ar fi putut el să mai găsească neprihănit în Sodoma în afara de Lot și familia sa?
- Soția lui Lot nu s-a ridicat la standardul soției unui om neprihănit și la standardul unei mame neprihănite. Ce trist!

III. Perspective tragice experimentate de soția lui Lot

Lipsa unei vieți de neprihănire conduce la tragedie în viața personală și în viața urmașilor. Soția lui Lot rămâne peste mii de ani un exemplu, o istorie a unui caracter negativ (Luca 17:32). Se subînțelege din context că Domnul Isus are o conotație negativă cu privire la soția lui Lot (Luca 17:28-32). Cu alte cuvinte, ni se spune: fiți preocupați de lucrurile eterne, „nu va pogorâți ... nu va întoarceți” la cele pieritoare și blestamate.

Cele două fete ale lui Lot săvârșesc un păcat cutremurător, în urma căruia se nasc două popoare (Moabiții și Amoniții – Geneza 19:37-38) care au fost o sursă de neazuri pentru Israelul lui Dumnezeu – Numeri 25:1.

CONCLUZII

- Familiile credincioase care trăiesc o viață de neprihănire sunt o binecuvântare pentru Biserica Domnului și pentru societate (Ieremia 29:7).
- Să luăm în considerare, cu toată seriozitatea, responsabilitățile care le avem în viața de familie și în viața familiei Domnului (Biserica), pentru ca mărturia noastră să fie în neprihănire.
- Viața trăită în neprihănire și rugăciunea de mijlocire pot aduce izbăviri și binecuvântări cerești.

(George Moțoc)

Rebeca și descendenții ei

Textele de studiat: Geneza 24:15-41; 50-61; 25:19-27; 27:5-17, 41-46

Textele de citit: Geneza 24:15-41, 50-61; 25:19-27; 27:41-46

Cuvântul de Aur (versetul cheie): Geneza 24:60 „*Au binecuvântat pe Rebeca, și i-au zis: „O, sora noastră, să ajungi mama a mii de zeci de mii, și sămânța ta să stăpânească cetățile vrăjmașilor săi!”*”

INTRODUCERE

Rebeca este a doua mamă din Biblie care intră în narațiunea Bibliei despre mântuirea omenirii. Binecuvântările promise lui Avraam trebuiau să fie transmise unei generații cu frică de Domnul. Rebeca este o astfel de femeie prin care Dumnezeu putea duce mai departe linia genealogică mesianică. Cunoscând aceasta și urmărindu-i istoria, ne vom întreba cu emoție: Ce va face ea? Cum își va îndeplini ea misiunea? Va rămâne ea credincioasă soțului ei Isaac și va crește o generație care va aprecia promisiunile lui Dumnezeu? Ce putem noi învăța din viața Rebecăi?

OBIECTIVE

- Să învățăm cum să ne dedicăm în întregime lui Dumnezeu.
- Să înțelegem că, indiferent de voința noastră, vom influența pe cei din jurul nostru.
- Să acceptăm faptul că Domnul Isus Hristos este cel ce ne dă pacea Sa. Dacă relația noastră cu El este corectă, atunci și relațiile noastre, pământești, vor fi corecte!

SCHIȚA

- I. **Rebeca și familia ei**
- II. **Rebeca prin prisma istoriei**
- III. **Rebeca în relație cu Isus**

ANALIZA

I. Rebeca și familia ei

- a. De la Rebeca învățăm ce înseamnă să fii cu totul dedicat rolului care îl ai în viață.
 - i. Când Rebeca îl întâlnește pe slujitorul lui Avraam, ea demonstrează că este ospitalieră și știe să îngrijească de cel în nevoie. Ea vede străinul și îi dă să bea (24:17-18), nu numai lui, dar și cămилелor lui (24:17-18). Apoi, îi oferă găzduire în casa familiei ei. În contrast, Laban îl primește în casă pe robul lui Avraam pentru că a văzut darurile primite de Rebeca. Rebeca este motivată de bunătate în timp ce Laban este motivat de lăcomie.
 - ii. Având de ales între a rămâne încă 10 zile cu familia ei biologică ori a pleca imediat la Isaac, ea urmează planul Domnului privitor la familie (v.57-60). Ea pune pe primul loc rolul ei de viitoare soție, supunându-se bărbatului ei.
 - iii. Nu toate femeile vor fi în rolul lui Rebecăi. Nu toate fetele se vor căsători (Mat.19:10-20; 1 Cor.7:6-7) și nu toate femeile căsătorite vor avea copii. Întrebarea este ce înseamnă pentru tine să fii complet dedicată rolului, chemării pe care Dumnezeu ți-a făcut-o?
- b. De la Rebeca învățăm cât de puternic sunt influențați copiii de părinții lor, fie spre bine, fie spre rău. Un proverb american spune: „Unele lucruri se învață, altele se deprind” (“Some things are taught, and others are caught”). Iacov, unul dintre copiii ei, va avea calitățile dar și defectele Rebecăi. Iată câteva exemple:
 - i. Întâlnirea lui Iacov cu Rahela descrisă în Geneza 29 este o reflecție a întâlnirii Rebecăi cu robul lui Avraam din Geneza 24. Ambele întâlniri au avut loc la un izvor. Iacov își arată calificarea pentru căsătorie printr-un act fizic, ca și Rebeca. Iacov a prăvălit piatra de pe fântână și a adăpat turma lui Laban, așa cum odinioară mama sa adăpase cămилелor slujitorului lui Avraam. Iacov a „moștenit” caracterul pozitiv al Rebecăi.

- ii. Pe de altă parte, Iacov a moștenit și defecte. Isaac și Rebeca au arătat favoritism în familie. Nu ni se spune în mod explicit de ce, dar știm că, oricare ar fi motivele, favoritismul ruinează familia. La fel și Iacov, mai târziu, arată favoritism în familia lui și produce multă durere. Iacov o favorizează pe Rahela în detrimentul Leii și celorlalte soții, și acest lucru aduce haos în familie. De asemenea, faptul că Iacov îl favorizează pe Iosif îi aduce și acestuia multă durere. Favoritismul s-a transmis în familie.

ÎNTREBĂRI:

- ❖ Ce calități vezi la părinții tăi, pe care ai vrea să le moștenești?
- ❖ Ce defecte vezi în caracterul tău, pe care nu ai vrea să le transmiți mai departe copiilor tăi?

II. Rebeca prin prisma istoriei

- a. Rebeca îi naște pe cei doi gemeni, Esau și Iacov. Când Rebeca l-a căutat pe Domnul în timpul durerilor, ea a primit proorocia că din ea se vor naște două națiuni. În pântecele ei erau două națiuni!
- b. Din Iacov, care va avea 12 fii, vor ieși cele 12 seminții a lui Israel.
- c. Din Esau se vor naște edomiții. Edom locuia la sud-est de Marea Moartă. În timp ce Israel rătăcea prin pustie, Edom a refuzat să îl ajute (Numeri 20:14-21). În timpul monarhiei lui Israel, au fost conflicte între cele două națiuni, și, uneori, Edom a fost încorporat în Israel (1 Samuel 14:47, 2 Samuel 8:14). Iar mai târziu, când babilonienii au luat în robie pe iudei, Edom a ajutat Babilonul și a atacat pe unii care au încercat să evadeze din Iuda (Ez.25:12-14, Obad.10-14). Așa că Esau a trăit din sabia lui și a scuturat jugul lui Iacov de pe gâtul lui, împlinind fără să știe Scripturile (Gen.24:40).

III. Rebeca în relație cu Isus

- a. Rebeca reprezintă persoana care începe bine, dar care nu sfârșește tot așa de bine. Ea nu este singura persoană din Scriptură ilustrativă în acest sens. În orice caz, de la ea putem învăța lecția aceasta, fără să trebuiască să-i repetăm experiența. Se începe cu o femeie care este ospitalieră, muncitoare, și gata să se ocupe de bărbatul ei, ca și priorități pământești. Și totuși, sfârșitul ei nu e unul fericit. Rebeca e mama care ar fi trebuit să promoveze armonia între copiii ei, nu să ajute la rivalitate și dușmănie între aceștia (Gen. 27:41-42). Ca urmare a pericolului asupra vieții lui Iacov ce rezultă din aranjamentele nespirtuale de a-l priva pe Esau de dreptul său de întâi născut, ea se vede silită să îl trimită pe fiul ei favorit, Iacov, departe, pentru un timp scurt (Gen.27:44), dar, de fapt, fără să știe, îl trimite într-o călătorie care va dura cel puțin 20 ani. Ea nu îl mai va vedea pe Iacov niciodată. Povestea ei începe bine, dar se sfârșește rău. Ce s-a întâmplat cu ea? Au fost de vină anii în care nu a putut să aibă copii? A fost oare durerea unei sarcini dificile? A fost oare experiența unei copilării dificile a copiilor care a solicitat-o peste măsură? Oricare ar fi fost cauza, ea nu s-a încrezut deplin în Dumnezeu până la sfârșit.
- b. Domnul Isus, de partea cealaltă, este cel care începe bine și sfârșește bine. El nu se lasă împiedicat de dificultățile întâlnite în misiunea Lui, ci, „pentru bucuria care-l era pusă înaintea, a suferit crucea, a disprețuit rușinea, și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu” (Evrei 12:2). Domnul Isus perseverează în credințioșie și ascultare până la sfârșit. Din cauza ascultării Domnului Isus, promisiunea dată lui Avram devine realitate. Datorită credințioșiei Domnului Isus, noi primim binecuvântarea lui Avraam și avem parte de promisiunile lui (Gal.3:26-29).

CONCLUZII

- ❖ Biserica ne arată felul în care Dumnezeu produce unitate în diversitate. Pavel ne spune despre cum Biserica lui Hristos este construită din mai multe pietre vii, așa cum o clădire este construită cu mai multe cărămizi. Biserica este un singur

trup, format din mai multe mădulare! Dumnezeu are planuri deosebite și mărețe pentru fiecare dintre noi. Rolul nostru este să descoperim ceea ce vrea El de la noi, și, cu credincioșie, să urmăm voia Sa.

- ❖ Fie că ne place sau nu, fiecare dintre noi suntem, mai mult sau mai puțin, incluși în diferite relații sociale, unde influențăm pe alții, și la rândul nostru suntem influențați de alții. Care este influența ta? Este ea oare una pozitivă, spre bine, sau negativă, spre rău?
- ❖ Singurul mod în care putem avea asigurată pacea unii cu alții este acela în care avem pace cu Dumnezeu, prin Isus Hristos. Relațiile familiale, sociale sau de orice altă natură nu ne vor asigura pacea.

(Marius Scurtu)

Nevestele lui Esau și descendenții lor – Edomiții

Textele de studiat: Geneza 26: 34-35, 27: 46, 28: 6-9, 36:1-43

Text de citit: Geneza 36: 1-8

Cuvântul de Aur (versetele cheie): Geneza 26: 34- 35 „*La vârsta de patruzeci de ani, Esau a luat două neveste pe Iudita, fata hititului Beerî, și pe Basmat, fata hititului Elon. Ele au fost o pricină de mare amărăciune pentru Isaac și Rebeca.*”

INTRODUCERE

Istoria vieții lui Esau este una tristă. Născut într-o familie privilegiată, o familie pe care Dumnezeu a ales-o să fie o binecuvântare pentru întreg pământul, o familie care a primit promisiuni divine fără egal! El termină așa de trist. Să nu uităm că bunicul său Avram a fost socotit prietenul lui Dumnezeu, a vorbit cu Dumnezeu, a avut părtășie intimă cu Dumnezeu și tot pământul îl identifică pe Dumnezeu ca fiind Dumnezeul lui Avraam, lui Isaac și... putea fi Esau, dar...Esau a ales altceva! Deși, ca primul născut al lui Isaac avea dreptul de întâi născut, el nesocotește acest drept, și prin această alegere, deși mai târziu ar fi vrut să o schimbe, el renunță la toate binecuvântările ce le putea primi. Alegerile sale demonstrează clar caracterul său, caracter pe care îl regăsim în fiecare om fără Dumnezeu, indiferent de condițiile familiale, sociale sau economice.

Alegerile noastre, vom învăța în lecția de astăzi, ne vor influența urmașii în bine sau rău. De aceea, este imperios necesar ca studiind această lecție, să ne analizăm corect viața, și să-L rugăm pe Dumnezeu să ne dea înțelepciunea necesară ca, întotdeauna, să alegem după voia Sa, ceea ce El vrea.

OBIECTIVE

- ❖ Să învățăm că atunci când alegem fără Dumnezeu, rezultatele vor fi rele, pentru noi și urmașii noștri.
- ❖ Să realizăm că, fără Dumnezeu, indiferent de starea socială ce o are, viitorul celui fără Dumnezeu este să intre în împărăția uitării.

SCHIȚA

- I. **Căsătoriile lui Esau și nevestele sale**
- II. **Descendenții nevestelor lui Esau**

ANALIZA

I. **Căsătoriile lui Esau și nevestele sale – Geneza 26:34-35; 27:46; 28:6-9**

- a. La aceeași vârstă ca Isaac tatăl său, Esau se căsătorește, dar fără a se consulta cu părinții săi, sau a asculta de sfatul pe care părinții săi i l-ar fi dat. El decide să ia două fete canaanite, fetele hitiților Beerî și Elon, neam cu care el nu trebuia să se încuscrească și pe a căror fete nu trebuia să le ia de neveste. Prin această acțiune, Esau demonstrează caracterul său firesc, lumesc, și arată public lipsa de respect față de părinții lui și valorile lor morale. Aceste femei au fost o mare pricină de supărare și amărăciune pentru Isaac și Rebeca. Nu știm nimic despre aceste femei, despre creșterea lor, despre modul cum se comportau cu socrii lor, dar știm că supărarea socrilor a fost așa de mare încât, înainte ca Iacov să ia vreo decizie în privința căsătoriei sale, ei iau inițiativa și îl trimit la familia Rebecăi să-și ia nevastă de acolo.
- b. După plecarea lui Iacov, se pare că Esau ar fi vrut să facă și el pe placul părinților săi luându-și o nevastă din partea familiei lui Isaac, una din fetele lui Ismael. Totuși el a continuat în a lua mai multe neveste, ducându-și în continuare viața după bunul plac. Dacă considerăm toate textele ce vorbesc de familia sa, se pare că el a avut un total de șase neveste:
 - Geneza 26:34 ne spune despre Iudita, fata hititului Beerî, și Basmat, fata hititului Elon;
 - Geneza 28:8-9 o introduce pe Mahalat, fata lui Ismael;

- Geneza 36:2-5 le avem pe:
 - Ada, fata hititului Elon
 - Oholibama, fata Anei, fata hevitului Țibeon
 - Basmat, fata lui Ismael.

Scriptura nu ne spune exact numărul, nici dacă femeile acestea au avut mai multe nume. Cert este că el a avut mai multe neveste dintre neamurile pe care Dumnezeu avea să le distrugă. Sunt mai multe comentarii în această privință și scopul lecției noastre nu este să facem lumină în această familie, nici să refacem spița neamului lui Esau.

Se nasc câteva întrebări în urma analizei vieții de familie a lui Esau:

- Ce ne învață Scriptura în ce privește căsătoria noastră?
- Au părinții un cuvânt de spus în alegerea ce copiii o fac în vederea căsătoriei?
- Trebuie ca să ținem cont cu cine ne căsătorim, sau depinde numai de dragostea noastră?
- Poate fi justificată, ca fiind în planul lui Dumnezeu, căsătoria cu cei necredincioși, din moment ce Scriptura o interzice?
- Scopul ar scuza oare mijloacele în ce privește căsătoria?

II. Descendenții nevestelor lui Esau

Scriptura ne vorbește numai despre cinci băieți pe care nevestele lui i-au născut în Canaan. El a avut mai mulți descendenți, vezi versetul 6 din capitolul 36, dar numai cinci copii ne sunt numiți, din care se trag mai multe căpetenii. Unii dintre ei au fost născuți în Canaan iar alții în Seir. Dintre toți urmașii lui Esau, singurul neam despre care ni se spune că a fost nimic cu desăvârșire au fost Amaleciții.

Deși se pare că Esau a fost binecuvântat cu mulți descendenți, Scriptura nu se mai ocupă de ei și nu știm multe despre ei. Acest fapt ne adeverește că, fără Dumnezeu, viitorul omului este destinat uitării, indiferent de situația socială, economică sau familială avută. Singurul care garantează un viitor frumos este Dumnezeu, și El face lucrul acesta în cazul celor care, printr-o relație personală, îl urmează.

CONCLUZII

- ❖ Esau s-ar fi putut bucura și el de binecuvântările Domnului, dar a ales după inima sa, fără a înțelege că va fi respins de Dumnezeu. Scriptura ne spune că Esau a fost urât de Domnul, pentru că așa a hotărât Dumnezeu. Astăzi ușa harului este deschisă, și Dumnezeu încă are răbdare, și cheamă încă la mântuire. Faptul că Dumnezeu este suveran și alege, nu ne scutește de responsabilitatea personală. Fie ca, în smerenie, să alegem să-L urmăm pe Domnul, și în felul acesta vom aduce binecuvântare peste noi și urmașii noștri.
- ❖ Viitorul, ca și trecutul și prezentul, este în mâna Domnului. Numai cu El putem avea un viitor frumos, acceptând ca prin har El să șteargă trecutul nostru păcătos și să ne țină în harul Său zilnic.

(Mike Lozneanu)

Lea și descendenții ei

Text: Geneza 29:1-35; 30:17-21, 49:1-27

Cuvântul de aur: „Nevasta ta este ca o viță roditoare în lăuntru casei tale; copiii tăi stau ca niște lăstari de măslin împrejurul mesei tale.” Psalm 128:3

INTRODUCERE

Lea este unul din caracterele feminine cele mai ciudate ale Genezei. Pe de o parte, este un caracter șters, nereliefat, cu o apariție meteorică și o dispariție subită, cu o existență în aparență banală și o importanță istorică în aparență ne semnificativă. Pe de altă parte, Lea este cea avută în vedere în mod special de Dumnezeu, fiind transformată pentru Iacov în „vița roditoare a casei lui” din cuvântul de aur de azi. Ea este cea care dă Israelului cele mai multe triburi, ea este cea care creează în acești patriarhi veniți din ea și valoarea (prin ascultare de Dumnezeu) și defectele (printr-o comportare firească în anumite faze ale vieții ei). Pe de o parte, Lea este cea care pare să fie părtașă complotului lui Laban, direcționând în mod greșit compasiunea noastră către Iacov, cel înșelat, și Rahela, sora ei mai mică, pe de altă parte ea este cea care în fapt este victima principală a acestor întâmplări triste, și ea este cea care trebuie până la urmă să descopere că „...De altă parte, știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume spre binele celor ce sunt chemați după planul Său.” (Rom.8:28).

Din toate aceste observații preliminare, putem deduce că avem mult de învățat din viața Leii, și se aliniază în fața ochilor minții noastre o serie de obiective posibile ce ni le putem fixa ca ținte în studiul de față.

OBIECTIVE

- Să învățăm că Domnul are în primul rând grijă de cei dezavantajați (El se numește pe Sine Dumnezeuul văduvelor și orfanilor);
- Să învățăm că dorințele înșelate produc dezamăgire, și dezamăgirile ne îndeamnă la rău;
- Să învățăm că și dacă am tras sortul scurt la „jocul” vieții, putem face decizii bune care-l onorează pe Dumnezeu (nimeni nu este atât de sărac încât să nu poată plăti cu o moarte nobilă – „cu-o moarte tot suntem datori/ dar nu-i totuna leu să mori/ ori câine-nlănțuit”);
- Să învățăm că și dacă ni se pare că suntem ne semnificativi în lucrarea lui Dumnezeu, totuși nici o decizie bună în favoarea lui Dumnezeu nu este ne semnificativă, ci ea aduce roade inimaginabil de bogate.

SCHIȚA

- I. **Decepție**
- II. **Dorință**
- III. **Dezamăgire**
- IV. **Decizie**
- V. **Dividend**

ANALIZA

I. **Decepție**

a. **Contextul decepției – Contrastul dezavantajos dintre Lea și Rahela**

Lea și Rahela, cele două surori și fete ale lui Laban, cele ce stau, pe linie maternă, la baza casei lui Israel, ne stau în față ca exemple în lecția aceasta și cea următoare. Numele lor pare să fie semnificativ, ele însemnând fie „Firava” și „Oița”, fie „Văcuța” și „Oița”. În orice caz, Lea, sora mai mare, pare a fi cea care e mai „defavorizată de soartă”, deoarece este cu totul neatractivă fizic și ca personalitate, și, pe deasupra, având ca și „concurrentă” o soră de o frumusețe și o personalitate cuceritoare pentru alții, dar covârșitoare și zdrobitoare pentru ea. Chiar așa, se prea

poate ca cele două surori să fi reușit în trecerea timpului să ajungă la o oarecare stabilitate și pace între ele, iar Lea, care va fi punctul focal al analizei noastre, se prea poate să fi avut o șansă să facă pace cu ea însăși și cu Dumnezeu, dacă evenimentele nu ar fi luat o turnură întunecată, datorită intrigii și decepției tatălui ei, Laban.

b. Pretextul decepției – Binele Leii

În fond, tatăl ei i-a vrut „binele”, a dorit să o vadă la casa ei, cu un viitor asigurat și cu șansa de a avea copii din Lea. Știind însă că Lea era atât de defavorizată și puțin atractivă, și fiind în deplină cunoștință de cauză de dragostea arzătoare dintre Iacob și Rahela, Laban izvodește un plan demn de un Bismarck al Germaniei. Astfel, se înțelege cu Iacob ca acesta să muncească pentru mâna Rahelei timp de șapte ani pentru Laban, în câmp, îngrijind oile, ceea ce viitorul său ginere face cu bucurie, traversând toate vicisitudinile vieții de păstor ca prin vis, datorită mării lui iubiri pentru Rahela:

„³⁸Lată, am stat la tine douăzeci de ani; oile și caprele nu ți s-au stârpit și n-am mâncat berbeci din turma ta. ³⁹Nu ți-am adus acasă vite sfâșiate de fiare: eu însumi te-am despăgubit pentru ele; îmi cereai înapoi ce mi se fura ziua sau ce mi se fura noaptea. ⁴⁰Ziua mă topeam de căldură, iar noaptea mă prăpădeam de frig și-mi fugea somnul de pe ochi. ⁴¹Lată, douăzeci de ani am stat în casa ta, ți-am slujit paisprezece ani pentru cele două fete ale tale și șase ani pentru turma ta și de zece ori mi-ai schimbat simbria.” (Gen 31:38-41)

c. Subtextul decepției – Exploatarea slăbiciunii lui Iacob

Laban plănuia însă să-l înșele pe Iacob, într-un fel „măiestru”, un fel în care să o și ajute pe Lea și să nici nu distrugă fericirea Rahelei, un fel în care să se și poată lăuda în fața vecinilor lui, dar să nici nu piardă relația cu Iacob, și, mai presus de orice, un fel în care să și dea în căsătorie lui Iacob două fete, fără consimțământul acestuia, dar să nici nu piardă financiar la această afacere. Toată această decepție colosală s-a axat pe exploatarea la sânge a unei slăbiciuni a lui Iacob: dragostea lui ardentă pentru frumoasa Rahela. Laban s-a gândit că îl va putea păcăli ușor pe Iacob în noaptea nunții, substituind-o pe furiș pe Rahela cu Lea în cortul și patul nupțial; apoi a anticipat dezamăgirea și mânia lui Iacob, și s-a gândit că se va folosi de feblețea lui pentru Rahela pentru a dezamorsa imediat conflictul și a obține un dublu câștig în același timp: îi va propune să sfârșească săptămâna cu Lea, și apoi i-o va da și pe preaiubita lui Rahela ... în schimbul altor șapte ani de muncă la oi. Prin aceasta, el își mărita ambele fiice, și nu numai că nu le dădea zestre, dar le și „vindea” pe un preț bun – totul sub onorabilul pretext că „la ei nu se poate mărita cea mică înaintea celei mari”! Această tradiție locală, chiar dacă extantă, era probabil minoră, altfel, în timpul lungilor lor luni de curtare, Rahela l-ar fi prevenit despre acest obicei și Iacob l-ar fi preîntâmpinat cumva, cu siguranță. Lată măiastra decepție a lui Laban!

d. Textul decepției – Traducerea planului în fapte fără scrupule

În tot acest plan, Laban nu s-a consultat cu fetele, nu s-a consultat cu Dumnezeu (pe care de altfel se pare că nici nu-l cunoștea deoarece se închina la idoli – Gen.31:19), și bineînțeles nu a pomenit nimic lui Iacob. Așa cum am spus și în introducere, putem fi tentați să o compătimim pe sora cea mică, să îl compătimim pe Iacob și să o ținem, cel puțin în parte, vinovată pe Lea, deoarece pare să aibă o parte în complot (a participat fără să-și dezvăluie identitatea lui Iacob în noaptea nunții). Totuși, cel mai probabil, ea a fost forțată prin amenințări și manipulată prin datoria ce o avea de a asculta de tatăl ei fără crâcnire, în a se supune și coopera împotriva voinței ei cu acest plan. Peste orice probabilitate, știm sigur că ea a fost plasată într-o poziție cu totul imposibilă, deoarece, din momentul în care Iacob a intrat în cort și a petrecut chiar un timp scurt acolo (timpul ce ar fi fost necesar pentru o posibilă destăinuire), Lea ar fi devenit, conform cu obiceiurile timpului, „poluată”, și șansele ei de a se mai mărita vreodată cu cineva cât de cât respectabil ar fi fost practic nule.

Laban a acționat însă decisiv și fără scrupule, și planul său a reușit – cel puțin în aparență și în primă instanță.

II. Dorință

a. Contextul dorinței – nedreptatea unei situații

Rezultatul imediat și de lungă durată al decepției lui Laban (și a lui Iacob de altfel) a fost însă marcat permanent de o continuare a folosirii decepției în familia lui Iacob. Laban a **dorit** fericirea fetelor sale și îmbogățirea sa, totul pe spinarea ginerului, dar rezultatul a fost nefericire, conflict, înșelătorie și lupte fratricide (și numai harul Domnului a făcut ca această familie să fie în final răscumpărată și folosită major ca fundație a poporului ales), și pierderi financiare

însemnate pentru Laban. Focalizându-ne asupra Leii ca personaj principal al analizei noastre, și încercând să înțelegem evoluția ei în acest context tulbure și impactul pe care l-a avut asupra națiunii Israel, putem remarca situația nenorocită și nedreaptă în care a plasat-o decepția tatălui ei – teritoriul **dorințelor** imposibile pentru obiectele intangibile.

b. Pretextul dorinței – Intangibilitatea obiectului afecțiunii Leii

Să comparăm puțin situația ei cu cea a Rahelei și a lui Iacov:

- Rahela, deși probabil a suferit, a rămas cea frumoasă, dorită și favorizată.
- Așteptările ei au fost amânate cu numai o săptămână, după care a devenit nevasta favorită a lui Iacov, obiectul dragostei și dorințelor lui, și stăpâna de facto a gospodăriei.
- În scurtă vreme, Iacov s-a „mutat” cu totul în cortul Rahelei, așa încât Lea a trebuit să-și „cumpere” de la ea dreptul de a-l avea în cortul ei pentru o noapte (episodul cu mandragorele lui Ruben Ge.30:14-16).
- Iacov a suferit și el, și a trebuit să mai aștepte o săptămână, și să mai muncească șapte ani. Totuși el nu avea dreptul să se plângă DELOC, deoarece el însuși procedase în exact același fel cu tatăl său, exploatându-i slăbiciunea vederii și feblețea lui pentru Esau, și cu fratele său Esau, exploatându-i înclinația de a fi carnal, nestăpânit și negândit. Pentru el, într-un fel, nu era decât „plata cuvenită”.
- Lea, pe de altă parte, a devenit cea urâtă de sora ei, disprețuită de Iacov, aproape părăsită de Iacov, fără cuvânt în gospodărie, însingurată în însăși casa ei.
- **DORINȚA** ei s-a ținut aproape permanent după bărbatul ei, ca într-o permanent și inutilă alergare după un miraj, un obiect intangibil.

c. Subtextul dorinței – Rahela e mai frumoasă, dar mai puțin valoroasă

Putem înțelege de ce Lea este în realitate adevărata victimă în toată această istorie. Putem vedea cum această mentalitate a făcut-o să adune amărăciune și să păcătuiească, inițiind un „război” psihologic și de cuvinte cu sora ei mai iubită. Și putem observa cum slăbiciunea și greșeala ei majoră a fost plasarea tuturor dorințelor ei în persoana eluzivă a soțului ei și nu în Dumnezeu.

- Acțiunile ei țintesc pe de o parte la câștigarea afecțiunii lui Iacov, și pe de altă parte la „câștigarea” unui meci – de mult pierdut – cu sora ei Rahela.
- Ideea subliminală ce o dirijează este aceea că, într-o societate în care fiii sunt mult mai valoroși și mai apreciați decât fiicele, și răspunsul afectiv al lui Iacov va vira de la Rahela cea frumoasă dar stearpă la Lea ce mai puțin frumoasă dar rodnică de fii.

d. Textul dorinței – Numele copiilor

„Iar a rămas însărcinată și a născut un fiu; și a zis: „De data aceasta bărbatul meu se va alipi de mine, căci i-am născut trei fii.” De aceea i-a pus numele Levi.” (Gen.29:34)

III. Dezamăgire

Deși Lea nu era iubită, nici de Iacov, nici de sora ei mai mică, totuși nu înseamnă că ea a fost abandonată. Ca și în cazul mai de demult al Agarei, Dumnezeu ia aminte și o face pe Lea roditoare. Dumnezeu nostru este Dumnezeul celor apăsați și oropsiți, cei uitați de toți!

a. Contextul dezamăgirii – Lupta dintre surori pentru afecțiunea lui Iacov

Lea a fost binecuvântată cu mulți copii, ea născând în primă instanță, în mod consecutiv, patru fii lui Iacov, pe când Rahela era stearpă. Cu fiecare din ei, Lea s-a simțit cuprinsă de entuziasmul speranței că Iacov o va remarca în sfârșit și va începe să o aprecieze.

b. Pretextul dezamăgirii – Mai mulți băieți, mai multă dragoste

Cu fiecare din fiii născuți lui Iacov, Lea a sperat într-o schimbare a sorții. Vedem aceasta din numele date primilor trei:

- „Ruben” – „Vedeți (ce) fiu” – sau, Iacov și Rahela, luați aminte, eu am dat un fiu posterității soțului meu, nu tu sora mai mică și apreciată pe nedrept.

- „Simeon” – „A auzit” – adică Domnul a auzit că nu sunt iubită, și mi-a dat un al doilea fiu, ca să dovedească faptul că (și) eu merit a fi iubită.
- „Levi” – „Alipire” – adică măcar acum Iacov se va alipi de mine, pentru că scorul e trei la zero.

c. Subtextul dezamăgirii – Nedreptatea învinge și cel asuprit suferă

Acțiunile și speranțele Leii nu se împlinesc, deși ea e convinsă de justetea cauzei ei. În mod subliminal, ea se aștepta că, dacă tot a intervenit Dumnezeu în favoarea ei, tot El ar trebui să-i asigure victoria finală – dar este profund dezamăgită printr-un insucces persistent.

d. Textul dezamăgirii – Cuvintele Leii

„Ea i-a răspuns: „Nu-ți ajunge că mi-ai luat bărbatul, de vrei să iei și mandragorele fiului meu?” (Gen.30:15)

IV. Decizie

a. Contextul deciziei – Punctul critic al planului divin

Toate evenimentele de până acum ale acestei istorii ni s-au părut mai mult sau mai puțin haotice, și consecințe ale păcatului și a libertății de alegere a oamenilor implicați, și așa și este. Totuși, paradoxal și inexplicabil, deoarece Dumnezeuul nostru este un Dumnezeu nu numai Atotputernic și Atotînțelept, dar și transcendent, imposibil de înțeles în totalitate și fără revelație divină, toate aceste acțiuni și decizii păcătoase și haotice s-au aliniat perfect planului divin, predestinării inerante, împlinind voia imuabilă a suveranului Tată ceresc. Acest plan este întotdeauna să-i aducă pe cei aleși la un punct de decizie, în care să-L recunoască în sfârșit ca Dumnezeu și Mântuitor unic, și pentru aceasta El folosește chiar și păcatul nostru și consecințele lui mai ales, cu durerea și zdrobirea aferente. Așa s-a întâmplat și cu Lea și Rahela, și chiar și cu Iacov mai târziu.

b. Pretextul deciziei – Eșecul și dezamăgirea crescândă a Leii pe fundalul sprijinului divin neșovăitor

Toate eșecurile, dorințele înșelate și dezamăgirile Leii au fost mereu și mereu contrastate în mintea și inima Leii, prin aranjamentul planului divin, cu fermitatea credințioșiei și ajutorului Tatălui ceresc. Aceasta a dus probabil la creșterea tensiunii din viața Leii către recunoașterea mâinii Domnului în viața ei, și la creșterea presiunii din inima Leii de a-și exprima lauda și mulțumirea cuvenite unui Dumnezeu așa de bun.

c. Subtextul deciziei – Lucrarea Duhului Sfânt

Nu știm exact (experimental) cum lucra în perioada Vechiului Testament Duhul Domnului față de cei aleși, dar știm că în ziua de azi cei credincioși sunt locuiți de Duhul Sfânt și ca urmare există o călăuzire permanentă în viața noastră, care se manifestă în diverse feluri, după cum este nevoie. Astfel, putem fi încurajați în situații grele, putem să primim răspunsuri și revelație la întrebări grele sau puse cu gând rău de cei necredincioși, dar putem fi și muștrați sau apăsați în inimă și minte când păcătuim și ajungem să ne opunem pentru o vreme sugestiei pocăinței inspirată de veghetorul Duh Sfânt. Această stare binecuvântată a lipsit ca stare de permanență în viața aleșilor lui Dumnezeu din Vechiul Testament, totuși găsim suficiente texte și dovezi că prezența Duhului Sfânt îi vizita adeseori pentru călăuzire, încurajare și muștrare, deși nu rămânea continuu în ei, cu ei și peste ei. Probabil că și Lea a ajuns la decizia ei binecuvântată de a-L recunoaște și slăvi pe Domnul și prin agenția subliminală a Duhului Sfânt. Acesta a fost punctul critic al planului divin pentru Lea și toate marile binecuvântări ce au urmat s-au datorat acestei decizii sfinte.

Știm că și Rahela a ajuns la un astfel de punct critic, când a ales să-L recunoască pe Dumnezeu ca Domnul suveran al vieții ei, dar dacă în cazul soției ei mai mari, Dumnezeu a folosit decepția oamenilor și rezultanta suferință și dezamăgire, în viața Rahelei El a folosit condiția ei fizică (sterilitate) pentru a o sensibiliza la chemarea Tatălui ceresc (Rahela a ajuns să se roage lui Iahve): „²²Dumnezeu și-a adus aminte de Rahela, a ascultat-o și a făcut-o să aibă copii. ²³Ea a rămas însărcinată și a născut un fiu; și a zis: „Mi-a luat Dumnezeu ocară!” ²⁴și i-a pus numele Iosif zicând: „Domnul să-mi mai adauge un fiu!” (Gen.30:22-24)

d. Textul deciziei – Numele celui de a-l patrulea fiu

„A rămas iarăși însărcinată și a născut un fiu; și a zis: „De data aceasta voi lăuda pe Domnul.” De aceea i-a pus numele Iuda...” (Gen.29:35) Aceasta a fost decizia cea mai importantă a Leii, și din ea au venit binecuvântările cele mai mari pentru ea și pentru națiunea Israel, ca și pentru întreaga lume.

Din nefericire, Lea nu a rămas constantă în decizia ei, ci mai apoi a continuat lupta ei cu Rahela, cu mijloace nesancționate de Dumnezeu, încercând să nu se lase nici ea mai prejos de ce făcea sora ei. Astfel, când sora ei a dat de nevastă pe roaba ei Bilha lui Iacov, și Lea a hotărât să procedeze la fel cu roaba ei Zilpa.

Apoi, când Zilpa a născut un fiu, nu și-a mai amintit de Domnul, și, folosindu-se de dreptul ei de stăpână, i-a pus numele Gad, cu noroc. Apoi, când Zilpa a mai născut un fiu, iarăși a uitat de Domnul, și l-a numit Așer, în cinstea așa-zisei ei „fericiri” de a fi admirată de alții pentru încă un fiu, în contrast parcă, peste veacuri, cu mama Domnului Isus care n-a îndrăznit să se fălească cu fiul ei divin, dar pe care îngerul Gabriel a anunțat-o personal că va fi numită fericită.

Urmează mai pe urmă episodul în care Lea îl „cumpără” pe Iacov pentru o noapte cu mandragorele lui Ruben – și așa se naște un nou fiu. Nici acum Lea nu reușește să se desprindă din starea firească de conflict cu Rahela, și îl numește pe copil Isahar (Răsplătire), fiind sub iluzia că Domnul a recompensat-o pentru „generozitatea” ei în a-i da lui Iacov încă o concubină (pe Zilpa, un sacrificiu pentru Lea, care și așa nu voia să-l împartă cu nimeni). Ce departe ne poate duce o stare firească de luptă și concurență nesfântă!

Mai urmează doi copii, un fiu, numit Zebulon (locuință), și o fiică, numită Dina (judecată sau luptă), în fiecare caz numele și intenția din spatele numelui arătând faptul că Lea nu reușește să se desprindă din starea firească de ură și concurență cu sora ei.

V. Dividend

Toate deciziile celor aleși contează, și toate produc în final un dividend, pozitiv sau negativ, nu numai (și mai ales) prin binecuvântarea sau lipsa de binecuvântare divină pe care o aduc, dar și prin moștenirea spirituală (un fel de DNA spiritual dacă vreți) pe ca îl transmit urmașilor și deci posterității. Lea a avut multe defecte, dar a avut și calități, toate observate în cursul analizei de până acum, și toate au adus un dividend mai târziu, minus sau plus, în istoria patriarhilor și deci a Israelului.

Toate defectele ei se pot, cred eu, sumariza în acela că, deși Domnul s-a manifestat direct și cu multă îndurare în viața ei, Lea nu l-a recunoscut așa cum ar fi trebuit, în mod major, decât atunci când l-a avut pe Iuda. Ea avut o traiectorie ascendentă până la acel punct, dar pentru că a continuat în fire în conflictul ei cu Rahela, traiectoria ei a fost descendentă mai pe urmă. Starea ei de conflict a produs păcat, și s-a transmis și fiilor ei, producând o cascadă de păcate:

- Ruben a fost carnal și a moștenit antipatia mamei lui pentru Rahela, ajungând să păcătuiească cu roaba acesteia, Bilha, probabil pentru a arunca ocară asupra acelei jumătăți de familie și a dovedi „superioritatea” familiei lui. Prin aceasta, el a pierdut pentru posteritatea lui dreptul de întâi născut, cum vedem din binecuvântarea testamentară a tatălui său Iacov: „³Ruben, tu, întâiul meu născut, puterea mea și pârga tăriei mele, întâiul în vrednicie și întâiul în putere, ⁴năvalnic ca apele – tu nu vei mai avea întâietatea! Căci te-ai suit în patul tatălui tău, mi-ai spurcat patul, suindu-te în el.” (Gen.49:3, 4)
- Simeon a fost plin de violență, și probabil principalul instigator al atentatului împotriva lui Iosif, fiul Rahelei, încercând să-l omoare, fără nici o milă (deși mama lui Iosif murise deja): „Iosif a plecat la o parte de la ei ca să plângă. În urmă s-a întors și le-a vorbit; apoi a luat dintre ei pe Simeon și a pus să-l lege cu lanțuri în fața lor.” (Gen.42:24)
- Levi a semănat cu fratele său mai mare, Simeon, dispus la acte de răzbunare extreme și violență nejustificată: „A treia zi, pe când sufereau ei încă, cei doi fii ai lui Iacov, Simeon și Levi, frații Dinei, și-au luat fiecare sabia, s-au năpustit asupra cetății, care se credea în liniște, și au ucis pe toți bărbații.” (Gen.34:25). Prin aceasta, cei doi frați

au pierdut și ei dreptul de întâi născuți, care, o dată luat de la Ruben, ar fi poposit în mod normal la unul din ei, cum vedem din nou din binecuvântarea lui Iacov: „⁵*Simeon și Levi sunt frați; săbiile lor sunt niște unelte de silnicie. ⁶Nu vreau să intre sufletul meu la sfaturile lor, nu vreau să se unească duhul meu cu adunarea lor! Căci, în mânia lor, au ucis oameni, și, în răutatea lor, au tăiat vinele taurilor. ⁷Blestemată să fie mânia lor, pentru că a fost prea turbată, și furia lor, căci a fost prea sălbatică! Îi voi împărți în Iacov și-i voi risipi în Israel.*” (Gen.49:5-7).

- Iuda a avut și el manifestări carnale, ajungând să se asocieze cu netăiații împrejur, să-și ia o nevastă necredincioasă din care a avut fii necredincioși și căutând compania prostituatelor, după modelul națiilor nepocăite între care a ajuns să trăiască pentru o vreme. El a fost aproape de a-și compromite moștenirea pe care i-o hotărâse Domnul, și numai mila divină l-a ferit până într-un sfârșit. (Gen.38)
- Gad, Așer, Isahar și Zebulon nu au fost niciodată remarcabili în Israel, probabil fiecare în felul lui având o doză de comportate firească moștenită de la mama lor. Ei sunt menționați sumar în binecuvântarea lui Iacov. (Gen.49)
- În sfârșit Dina dorește să fie, tot în fire, în ton cu fetele țării Hamor (fete necredincioase), și deci populară și „în vogă”, probabil marcată fiind de „izolarea” și „alienarea” experimentate de mama ei, și ajunge să fie violată de prințul local. (Gen.34)

Ce tristă toată această moștenire de nereconciliere, de neacceptare a planului divin, de nemulțumire cu soarta hotărâtă de Domnul, și de lipsă de răbdare în așteptare împlinirii promisiunilor lui! În definitiv, Lea, dacă ar fi așteptat cu răbdare și în pace împlinirea planului ceresc, fără să se angajeze într-un „război” cu mijloace păcătoase, l-ar fi primit până la urmă pe Iacov pentru sine (cum l-a și primit, deoarece Rahela a murit la nașterea lui Benjamin, fiind încă relativ tânără).

Pe de altă parte, evenimentul întâlnirii Leii față în față cu Dumnezeu, la nașterea celui de-al patrulea fiu al ei, și decizia ei de al onora pe Domnul, numindu-l Iuda (voi lăuda pe Iahve), ca și faptul că, cel mai probabil Lea a avut o mai bună cunoștință a Domnului decât Rahela (să nu uităm că aceasta a furat idolii tatălui său și a dorit mandragorele magice găsite de Ruben, toate indicând remanente idolatre în viața sorei mai mici, care se poate să se fi transmis și lui Iosif), au rezultat în mari binecuvântări pentru familia lui Iacov, și pentru lumea întregă.

- Iuda este ales să moștenească dreptul de întâi născut. (Gen.49)
- Din Iuda iese împăratul David. (Mat.1:1-17)
- Prin Iuda trece linia genealogică a Mântuitorului. (Mat.1:1-17)
- Iuda rămâne unul din puținele triburi credincioase legământului (împreună cu Benjamin și Levi), când celelalte triburi alunecă în idolatrie. (1 Re.12:16, 17, etc.)

De asemenea dorința Leii după dreptate probabil se transmite și este răsplătită prin faptul că:

- Ruben și Iuda sunt miloși cu Iosif și cu Benjamin, și gata să se jertfească pentru a-i proteja (Gen.37:21, 22, 26; 42:22, 37; 44:18-34)
- Levi și urmașii săi sunt aleși ca să slujească la Templu. (Num.1:49, 50)
- Din Levi vin Moise și Aron, amândoi instrumentali în mântuirea națiunii din robia egipteană, darea Legii și instituirea slujirii la Templu! (Ex.4:10-17 etc.)

Deși Lea s-a considerat insignifiantă, totuși puținele ei acte de credință și laudă la adresa Marelui Dumnezeu Iahve au produs dividende incalculabile. Lucrul acesta ar trebui să le încurajeze pe toate femeile credincioase ce se cred defavorizate și ne semnificative, ca și pe toți credincioșii în general, amintindu-ne că, într-adevăr, „...*De altă parte, știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume spre binele celor ce sunt chemați după planul Său.*” (Rom.8:28) !

CONCLUZII

La sfârșitul acestui interesant studiu în viața uneia din principalele eroine ale Genezei, am rămas cu multe lucruri de valoare. Printre ele, cred că putem enumera cel puțin următoarele:

- Domnul are în primul rând grijă de cei dezavantajați (El se numește pe Sine Dumnezeuul văduvelor și orfanilor), de aceea a avut-o special în vedere pe Lea în situația ei deznădăjduită;
- Dorințele înșelate produc dezamăgire, și dezamăgirile ne îndeamnă la rău; de aceea trebuie să le ținem sub stăpânire (Cain și Abel), și mai ales să le mărturisim Domnului într-un spirit de smerenie pentru a putea primi harul pocăinței. Altfel multe și mari rele pot veni în viața noastră, în viața celor dragi nouă și nu de puține ori, chiar în viața și istoria omenirii;
- Chiar dacă am tras sorțul scurt la „jocul” vieții, putem face decizii bune care-L onorează pe Dumnezeu, deoarece putem avea deplină încredere că El este Tatăl orfanului și al văduvei, Dumnezeuul străinului și săracului, Apărătorul celor apăsați și zdrobiți. De aceea, parafrazând spusele lui C.S. Lewis din cartea „Ultima Bătălia” a ciclului Narnia, „...nimeni nu este atât de sărac încât să nu poată plăti cu o moarte nobilă”, și chiar cuvintele poetului român George Coșbuc din „Decebal către popor” – „...cu-o moarte tot suntem datori/ dar nu-i totuna leu să mori/ ori câine-nlănțuit”, să ne aducem aminte că în orice circumstanțe, onoarea Domnului e mai prețioasă decât viața noastră. Abraham Lincoln spunea în astfel de circumstanțe: „Poți să te plângi că tufele cu trandafiri au spini sau poți să te bucuri că tufele cu spini au trandafiri”;
- Nu în ultimul rând, am fost uluiți de bunătatea Domnului, care, în credințioșia Sa, chiar atunci când ni se pare că suntem ne semnificativi în lucrarea lui Dumnezeu, El totuși nu lasă nici o decizie bună în favoarea onoarei Lui să rămână ne semnificativă și nerăsplătită, ci ea aduce roade inimaginabil de bogate.

(Laurențiu Murg)

Rahela și descendenții ei

Texte: Geneza 29:1-30; 30:1-8, 22-24; 31:19, 32-35; 35:16-20

Cuvântul de aur: Geneza 30:22 „Dumnezeu și-a adus aminte de Rahela, a ascultat-o, și a făcut-o să aibă copii.”

INTRODUCERE

Se spune că oamenii mari au avut mame deosebite. Și e normal să fie așa, pentru că în primii ani de viață se formează o mare parte din caracterul omului. Și, în aceasta perioadă, copilul petrece cea mai parte din timp cu mama lui. Iată câteva exemple din biblie: Sara și Isac, Rebeca și Iacov, Rahela și Iosif, Iochebed și Moise, Ana și Samuel, Maria și Domnul Isus. Avem alte exemple din istorie: Suzana Wesley și copii ei, Caterina de Medici și copii ei...

OBIECTIVE

- ❖ Să înțelegem că felul nostru de-a fi influențează generațiile care vin după noi;
- ❖ Să vedem cât de importantă este comunicarea în familie;
- ❖ Să învățăm să ne prețuim mamele.

SCHIȚA

- I. **Relatarea biblică**
- II. **Calitățile Rahelei**
- III. **Trăsăturile negative ale Rahelei**

ANALIZA

I. Relatarea biblică

a. **Fuga lui Iacov**

Iacov a trebuit să fugă din fața fratelui său Esau, care voia să-l omoare, pentru că acesta îi furase binecuvântarea. Fuga lui Iacov n-a fost însă numai pedeapsă, ci și har. De fapt, fuga lui a însemnat întâlnirea cu Rahela.

b. **Întâlnirea cu Rahela**

Iacov a întâlnit-o pe Rahela în „câmpul” muncii, asta arătând hărnicia ei. Când a aflat cine e el, ea a alergat repede să-și anunțe familia. Asta demonstrează disponibilitatea și promptitudinea Rahelei.

c. **Iubirea care așteaptă**

Se pare că s-au îndrăgostit la prima vedere. Rahela a trebuit însă să aștepte 7 ani. Pentru Iacov, acești 7 ani, ne spune Biblia, au părut ca vreo câteva zile, pentru că o iubea pe Rahela. Cred că și pentru Rahela a fost la fel. Se pare că acești 7 ani au fost cei mai frumoși din viața lor.

d. **Iubirea care perseverează**

Deși ceea ce i s-a promis nu i s-a dat, Rahela s-a supus deciziei. Se cunosc atâtea cazuri asemănătoare, când fata a ales să fugă numai ca să-și împlinească dorința.

e. **Iubirea răsplătită**

Ascultarea ei a fost răsplătită. Nu numai că a ajuns să fie soția lui Iacov, dar i-a și dăruit cei mai cuminiți și înzestrați copii din câți a avut acesta.

II. Calitățile Rahelei

- Apartține unei comunități deosebite, cu părinți primitivi de oaspeți;
- Frumusețe fizică ieșită din comun;

- Cinstită;
- Harnică ;
- Sociabilă;
- Ascultătoare de părinți

III. Trăsăturile negative ale Rahelei

- Fură idoli tatălui ei;
- Manifestă lipsă de comunicare cu soțul ei;
- Folosește mijloace nepotrivite pentru atingerea scopurilor potrivite.

CONCLUZII

Rahela este unul dintre cele mai frumoase caractere feminine din Biblie. Dumnezeu a binecuvântat-o cu o frumusețe fizică deosebită, dar pe lângă aceasta era o fată foarte harnică, gata de slujire, primitoare de oaspeți, ascultătoare de părinți chiar și atunci când aceasta a costat-o foarte mult.

Cel mai mult vedem caracterul ei când privim la fiul ei Iosif, la diferența dintre el și ceilalți frați ai lui de la alte mame.

ÎNTREBĂRI

- Ce înseamnă numele Rahela?
- Câți copii a avut Rahela?
- Care crezi că a fost punctul forte al Rahelei?
- Care crezi că a fost partea slabă a Rahelei?
- Ce ai învățat de la Rahela?

(Vasile Lucaci)

Zilpa și descendenții ei – Bindecuvântarea ce continuă

Text biblic: Geneza 30:13, 35:26; 49:20; Deuteronom 33:24, 25 (Luca 2:36; Apocalipsa 7:6).

Cuvânt de Aur: „*Mai era acolo și o prorociță, Ana, fata lui Fanuel, din seminția lui Așer. Ea era foarte înaintată în vârstă, și trăise cu bărbatul ei șapte ani după fecioria ei. Rămasă văduvă, și fiind în vârstă de optzeci și patru ani, Ana nu se depărta de Templu, și zi și noapte slujea lui Dumnezeu cu post și cu rugăciuni. A venit și ea în același ceas, și a început să laude pe Dumnezeu, și să vorbească despre Isus tuturor celor ce așteptau mântuirea Ierusalimului.*” (Luca 2:36-38)

INTRODUCERE

Continuăm studiul nostru despre caractere biblice feminine. Înainte de a numi personajul feminin pe care îl vom studia, doresc să fac o scurtă introducere despre cronică evreilor. Istoria evreilor a început în urmă cu aproximativ 4.000 de ani (cca. sec. 17 î.H.) cu patriarhii: Avraam, fiul său Isaac, și nepotul său Iacov.

Personajul feminin pe care îl vom studia în continuare este Zilpa. **Zilpa** a fost servitoarea primei soții a lui Iacov, Lea. Laban i-a dat-o pe Zilpa Leii atunci când ea s-a căsătorit cu Iacov. Mai apoi, când Lea nu a mai putut naște copii, ea i-a dat-o pe Zilpa lui Iacov ca să aibă copii prin ea, după obiceiul și cultura timpului și locului respectiv – ca o concubină.

Concubina era o femeie sclavă, ce a funcționa ca soție secundară și mamă surogat. Cuvântul ebraic pentru concubină („pileges”) este un cuvânt de împrumut non-semitic, cooptat pentru a face referire la un fenomen care nu era autohton în Israel. Ca dovadă că acest obicei nu era de baștină în Israel, putem vedea în Codurile de drept babilonian și asirian că reglementarea acestor tip de căsătorii (primare și mai ales secundare) erau mult mai stufoasă și bine dezvoltată decât legile Vechiului Testament, atestând o vechime mai mare și o antecedentă bine stabilită (Exodul 21:7-10).

Concubinele sunt menționate în primul rând în istoria israelită timpurie – în timpul perioadei patriarhale, a perioadei judecătorilor și a monarhiei timpurii, deși unii regi mai târziu au avut și concubine. În timp ce concubinele nu aveau același statut ca și soțiile, ele nu trebuiau maltratate (Exod 21:7-10), și nici nu-și puteau avea drepturile încălcate cu impunitate de alți bărbați (Geneza 35:22, Geneza 49:3-4). Se pare că ar fi primit un statut mai înalt dacă nășteau fii, sau cel puțin sunt incluse în genealogii în astfel de cazuri, fiind amintite cu numele în ele (Geneza 21:10; 22:24; 30:3; 36:12).

Fiii unor concubine au fost tratați ca și comoștenitori cu fiii soțiilor legitime. S-a înlesnit acest lucru prin faptul că soția de drept (prima) a acceptat și a numit copilul concubinei ca fiind al ei, sau a fost necesară aprobarea tatălui de a „adopta” fiul. În contrast, Avraam îi dă moștenire deplină numai lui Isaac și dă numai daruri fiilor concubinelor sale (Geneza 25:6).

Practica de a lua concubine drept „soție” a fost folosită pentru a oferi un moștenitor de parte bărbătească în beneficiul unei soții sterpe (vezi Gen.16, 35, 36). În plus, practica oferea o plasă de securitate socială pentru familiile sărace, care își puteau vinde fiicele în perioade grele (Exod 21:7-10; Judecători 19:1).

Concubina avea statut mai înalt decât cel al unei slave, dar mai jos decât cel al soției. Concubinele aveau dreptul la alimente și îmbrăcăminte adecvate. Copiii unei concubine erau legitimi, dar ei au fost considerați social secundari copiilor născuți dintr-o soție. Nu aveau dreptul legal la moștenire, dar erau uneori incluși în testamentul tatălui lor (Geneza 25:6).

Zilpa nu a avut fete, dar în mod indirect, ea a avut-o de nepoată pe Sera (Numeri 26:46 și 1 Cronici 7:30), și stră-stră-nepoată pe Ana. Zilpa a născut doi fii, care au devenit patriarhi a două din cele 12 triburi ale Israelului – Gad și Așer. Zilpa este menționată cu numele de șapte ori în Biblie, în Geneza 29:24, 30:9, 30:10, 30:12, 35:26, 37:2, 46:18. Șaisprezece descendenți au fost din Zilpa și sunt enumerați în genealogiile din Geneza (46:18). După aceste menționări, nu mai există altele în Biblie.

„*Când a văzut Lea că nu mai naște, a luat pe roaba sa Zilpa, și a dat-o lui Iacov de nevastă. Zilpa, roaba Leii, a născut lui Iacov un fiu. «Cu noroc!» a zis Lea. De aceea i-a pus numele Gad (Noroc). Zilpa, roaba Leii, a născut un al doilea fiu lui Iacov. «Ce fericită sunt!» a zis Lea; «căci femeile mă vor numi fericită». De aceea i-a pus numele Așer (Fericit).*” (Geneza 30:9-13).

Printre evrei, numele avea un scop special, el reprezentând un element suplimentar care indica caracterul moral, profetic, sau spiritual al copilului. În Geneza 30:12-13 citim că „slujnica lui Lea, Zilpa, a născut lui Iacov un al doilea fiu. Și Lea a spus: „*fericită sunt, căci fiicele mă vor numi binecuvântată; și ea l-a numit Așer*”. Numele acestui copil reflectă fericirea adusă de nașterea lui. Numele „Așer” înseamnă „fericit”. De asemenea, poate însemna „binecuvântat”. Numele apare de

43 de ori în 10 cărți din Scriptură. Dumnezeu l-a folosit aici pe Moise ca să proclame aceste binecuvântări. Cuvintele sunt alese în mod divin și împuternicite.

Așer a fost al optulea fiu al patriarhului Iacov și tradiționalul strămoș al tribului Așer. Unii cercetători biblici consideră că este o post-dicție, o metaforă omonimă care oferă o etiologie a legăturii tribului cu alții din confederația israelită.

S-a născut la Padan-Aram (în câmpia Mesopotamiei) în timpul serviciului lui Iacov la Laban (Geneza 30:13). Știm puțin despre istoria sa personală, cu excepția numelor celor cinci copii ai săi (Gen.46:17). Tribului care a coborât din Așer (Iosua 19:24-19:31) i s-a dat un teritoriu de-a lungul Mediteranei, în colțul de nord-vest al Palestinei, dar cei din seminția lui Așer nu au reușit să-i alunge pe locuitorii din Sidon, Acco și alte orașe canaanite și s-au așezat să locuiască printre ei. Așer este reprezentat ca fratele mai mic al lui Gad (Geneza 35:26). Relatarea biblică arată că poziția Zilpei a fost schimbată din servitoare în soție reală a lui Iacov (Geneza 30:9). Unii comentatori biblici consideră că poziția de servitoare a ei ar indica faptul că tribul lui Așer nu a fost considerat de origine israelită în totalitate și niciodată încorporat deplin în corpul politic.

OBIECTIVE

- Să învățăm ce putere extraordinară are binecuvântarea copiilor.
- Să fim convinși că ceea ce Dumnezeu a binecuvântat rămâne binecuvântat.
- Să înțelegem că Dumnezeu este în controlul istoriei și că în final cine este al Lui nu se va pierde.

SCHIȚA

- I. **Binecuvântare și Prosperitate**
- II. **Declin și Îndepărtare**
- III. **Reabilitare și Răsplătire**

ANALIZA

I. Binecuvântare și Prosperitate

Așer, cei patru fii și fiica sa, s-au stabilit în Canaan. Fiii lui Așer: Imna, Ișva, Ișvi și Beria; și Serah, sora lor. Înainte de a muri Iacov, a binecuvântat pe fiecare dintre fiii săi.

Binecuvântarea lui Iacov pentru Așer a fost următoarea: „Așer dă o hrană minunată; El va da bucate alese împăraților.” (Gen.49:20). Sau o altă traducere „Hrana lui Așer va fi bogată; el va oferi delicatose potrivite pentru un rege” (Geneza 49:20). În esență, Iacov a binecuvântat pe Așer și pe urmașii săi cu promisiunea că vor câștiga hrană bună și mari bogății.

Mai târziu, Moise i-a binecuvântat și el pe urmașii lui Așer: „Despre Așer a zis: «Binecuvântat să fie Așer între copiii lui Israel! Plăcut să fie fraților lui, și să-și moaie piciorul în untdelemn!»” (Deuteronom 33:24). Iar o altă traducere spune așa: „Cel mai binecuvântat dintre fii este Așer; lasă-l să fie favorizat de frații săi și lasă-l să-și facă baie cu picioarele în ulei. Piroanele porților tale vor fi de fier și bronz, și puterea ta va fi egală cu zilele tale” (Deuteronom 33:24–25). Binecuvântarea lui Iacov are o replică remarcabilă în binecuvântarea lui Moise de la sfârșitul celor cinci cărți ale lui.

Diferența esențială este că Geneza 49 pune accent pe responsabilitatea omului, în timp ce Deuteronom 33 accentuează planurile și scopurile lui Dumnezeu. Geneza 49 este, de fapt, o lungă istorie a vinei și a pedepsei, a căderii și a reabilitării. Dar Deuteronom 33 este o imagine a poporului în vremea când, conform sfaturilor harului lui Dumnezeu, i se dau în stăpânire toate binecuvântările Țării Făgăduinței.

În acest capitol din Deuteronom 33, Duhul lui Dumnezeu trece peste toate lucrurile negative pe care Iacov le-a spus despre fiii săi în Geneza 49. Desigur, este și o diferență în modul de adresare. Iacov își privește fiii în calitate de capi și reprezentanți ai celor douăsprezece seminții (Geneza 49:28), în timp ce Moise vorbește chiar semințiilor.

Atât în binecuvântarea lui Iacov cât și în cea a lui Moise, Așer este descris ca fiind nu numai acceptabil pentru frații săi, ci ca fiind unul binecuvântat în mod special de Dumnezeu cu bunuri bogate.

Dintre toate semințiile lui Israel, tribul Așer are istoria cea mai puțin palpitantă. Nu a provocat niciodată un mare război, nu a dat nici un judecător sau vreun rege. Țara lui Așer era la fel de obișnuită ca și tribul în sine.

După ce israeliții au pus stăpânire pe Țara Făgăduinței, Iosua a repartizat teritoriul fiecăreia dintre cele 12 triburi. Aparent, tribul Așer s-a așezat printre fenicieni, în regiunea superioară a Palestinei, dincolo de tribul Zebulon și la vest de

tribul Neftali. Fiecare din cele douăsprezece Triburi ale Israelului avea propria lui personalitate și un rol unic. Astfel, tribul lui Așer a reflectat viața fondatorului său.

Tribul lui Așer a moștenit pământ în Canaan de-a lungul coastei, de la orașul Sidon, din nord, până la Muntele Carmel, în Sud. Tribul deținea un teritoriu care conținea o parte din cele mai bogate soluri din toată țara Canaanului. Teritoriul tribului Așer producea multe cereale, vin, ulei și minerale. Așer era tribul pășunilor bogate. Așer locuia în mijlocul unei mulțimi, și era dispus să-și împărtășească ceea ce avea, era cel mai deschis pentru frații săi. Înmuiera piciorului în ulei se poate referi la măslini, atât de abundenți în acea pădure densă din Palestina. Acre, portul și orașul dat lui Așer, a fost considerat cheia teritoriului.

Când Iacov a binecuvântat pe Așer, a spus: „*Hrana lui Așer va fi bogată; el va oferi delicatose potrivite pentru un rege.*” (Geneza 49:20). Rădăcina ebraică pentru cuvântul „bogat” este „shemen”, care este tradus cu „ulei” sau „grăsime”. Din nou, aluzia este la uleiul de măslini. Dar Iacov continuă să spună că această mâncare va fi pentru mesele regale. S-a întâmplat asta vreodată? Foarte puțină istorie a fost înregistrată în Scripturi cu privire la seminția lui Așer. Știm că fiecare trib a furnizat mâncare pentru curtea regală o lună pe an în timpul domniei regelui Solomon (I Regi 4:7,16). E foarte probabil că oamenii din palat au așteptat cu nerăbdare mâncarea bogată de la Așer. Trebuie să fi fost rafinată.

Un alt caz în care mâncarea de la Așer a fost trimisă pentru mesele regale a lui Hiram, regele Tirului. În schimbul cedrilor și al lemnului de chiparos din Munții Libanului, Solomon i-a promis hrană pentru gospodăria sa (I Regi 5: 9). Acest schimb alimentar a inclus 20.000 de cori de grâu și 20 de kilograme de ulei presat în fiecare an (I Regi 5:11; II Cron.2: 10,15). Cel mai apropiat trib de Tir cu acest fel de mâncare a fost Așer.

Așa cum binecuvântarea lui Moise peste Așer a fost literalmente împlinită, la fel și binecuvântarea lui Iacov. Mâncarea abundentă a ajuns pe masa regalității.

II. Declin și îndepărtare

Biblia nu spune multe despre Așer ca individ. Aceasta descrie, însă, gelozia și mânia pe care Așer și frații săi l-au avut față de fratele lor Iosif, datorită tratării preferențiale a lui Iacov față de el (Geneza 37: 3–4). Acest favoritism, alături de descrierea lui Iosif despre visele pe care le-a făcut în fața lui, i-a determinat pe frați să dezvolte o ură extremă față de el (versetele 5-11). Așer și frații săi au sfârșit prin a-l vinde pe Iosif unor comercianți, care la rândul lor l-au vândut ca sclav în Egipt (versetul 28). Iosif a servit acolo câțiva ani, dar Dumnezeu l-a ridicat la poziția de comandă secundă a întregului Egipt (Geneza 41:39-41). Apoi, pe parcursul călătoriei israelite prin deșert, flancat de semințiile lui Dan și Neftali, poziția lui Așer era la Nord de cortul întâlnirii (2:25-30). După ce Israelul a părăsit Muntele Sinai, cei din Așer au servit ca gardă din spate împreună cu Dan și Neftali (10:25-28). Din rândurile lui Așer, Setur a servit ca un cercetaș pentru a explora țara Canaanului, a înmuiat inima poporului: *ei sunt prea mari pentru noi* (Numeri 13:13, 27-33).

Principalul defect al caracterului lui Așer a fost lipsa dorinței de a alunga pe canaanii după ce Iosua i-a distribuit o porțiune din Canaan. Se mulțumea să locuiască printre ei. Porunca era să-i alunge complet și să nu trateze cu ei. Apoi, tribul lui era absent în timpul războiului cu Sisera (Judecători 5:17). Dar a participat alături de Ghedeon la alungarea madianiților. Prosperitatea a dus la ușurință și declin.

În vremea lui David, Așer pare să devină ne semnificativ, deoarece acest trib este omis în lista conducătorilor-șefi ai lui David (1 Cronici 27:16 și 1 Cronici 27:22). După moartea regelui Solomon (922 î.Hr.), israeliții s-au separat în Regatul de nord al Israelului (reprezentând 10 triburi) și în Regatul de sud al lui Iuda. Așer, la fel ca cele 9 triburi ce s-au separat de Iuda, s-a separat și de Templu și de închinarea față de Domnul. Aceste triburi din Nord și-au construit doi viței de aur, din care unul a fost așezat în tribul lui Dan, nu departe de ținutul lui Așer. Când regatul nordic a fost cucerit de asirieni în 721 î.Hr., cele 10 triburi nordice, inclusiv Așer, au fost parțial dispersate. Cu timpul, au fost asimilate de alte popoare, și astfel au dispărut ca unități distincte. Tradiția evreiască se referă la ele ca fiind printre cele Zece triburi pierdute din Israel.

III. Reabilitare și Răsplătire

Vechiul Testament ne spune că Așer a avut o fată cu numele Serah. Tradiția rabinică relatează că Serah ar fi cântat la harfă atunci când Iacov era trist din cauza veștii că Iosif ar fi mort.

Când Sanherib, regele Asiriei, a dus triburile din nord în exil (722 IH), tot ceea ce a mai rămas din Așer a fost de asemenea încărcat și dus..., pentru a fi pierdut pentru totdeauna în paginile istoriei ... Dar vezi surpriza: în Templul din Ierusalim era cineva din tribul lui Așer – Ana! Binecuvântarea lui Moise peste Așer este și o referire profetică la bogăția și prosperitatea de care se va bucura Israel în timpul mileniului, când marile conflicte din zilele din urmă se vor fi sfârșit. Atunci va fi abundență de grâu în țară (Psalmul 72:16; 85:12, Osea 2:21-22). Hambarele vor fi pline de grâu, iar teascurile vor da pe dinafară vin nou și untdelemn. Munții vor picura vin dulce și va curge lapte din dealuri (Ioel 2:19, 24; 3:18).

Transformarea negativelor în pozitive: Prezența Anei în Templu a arătat minunea credincioșiei lui Dumnezeu (**O rămășiță**). Ana a fost o mărturie vie a credincioșiei lui Dumnezeu (în ciuda apostaziei lui Așer, Dumnezeu a păstrat o rămășiță), astfel mesajul Anei despre prunc a fost mărturia vie a credincioșiei lui Dumnezeu – răscumpărarea proclamată în Templu venea la împlinire, pentru mântuirea celor care, ca și atunci, azi trăiesc în întuneric. Detaliile vieții Anei nu sunt oferite pentru a ne satisface curiozitatea, ci ca indicii pentru personajul ei. În Noul Testament, nici o altă seminție a Israelului nu este reprezentată de o femeie ca și Așer. Un membru al tribului, văduvă, reprezintă istoria individuală a tribului. „... Ana, o profetesă, fiica lui Fanuel, din seminția lui Așer” (Luca 2:36-38). Ana a fost cea care l-a mărturisit pe Hristos, la nașterea Lui, din partea Israelului.

Descendenții lui Așer au îndurat, așa cum i-a promis Dumnezeu lui Avraam, și seminția lui este menționată deseori în toată Biblia – în jur de 43 ori. Redau un verset: „Din Așer, în stare să meargă la oaste, și gata de luptă: patruzeci de mii.” (1 Cronici 12:36). Una din acțiunile foarte importante în procesul de reabilitare a fost răspunsul tribului lui Așer la invitația Regelui Ezechia, care a trimis soli în tot Israelul și Iuda, și a scris scrisori și lui Efraim și lui Manase, ca să vină la Casa Domnului la Ierusalim să prăznuiască Paștele în cinstea Domnului, Dumnezeul lui Israel: „Însă câțiva oameni din Așer, din Manase și Zabulon, s-au smerit și au venit la Ierusalim.” (2 Cronici 30:11). Gestul în sine a însemnat dorința de reîntoarcere la Dumnezeu și la modul de închinare al Dumnezeului lui Avraam, Isaac și Iacov. Cred că binecuvântarea dată lui Așer de patriarhul Iacov nu s-a pierdut, ci a continuat să fie vie și să lucreze în conștiința lor. Expresia s-au smerit și au venit la Ierusalim nu poate fi înțeleasă decât că s-au pocăit de îndepărtarea și slujirea la Vițelul de aur și s-au întors la adevăratul Dumnezeu al tatălui lor.

După reabilitare, vin întotdeauna răsplătirile. Tribul lui Așer apare în viziunea lui Ezechiel despre vremurile de la sfârșit. Ezechiel profețește: „Lângă hotarul lui Dan, de la răsărit până la apus, partea lui Așer.” Ezechiel 48:2. Și într-o zi, în timpul necazului care va avea loc după întoarcerea lui Isus pentru credincioși, o rămășiță a națiunii lui Israel va ajunge la o cunoaștere mântuitoare a lui Isus Hristos, inclusiv 12.000 sigilați din seminția lui Așer: „Nu vătămați pământul, nici marea, nici copacii, până nu vom pune pecetea pe fruntea slujitorilor Dumnezeului nostru!” și am auzit numărul celor ce fuseseră pecetluiți: o sută patru zeci și patru de mii, din toate semințiile fiilor lui Israel.” (din seminția lui Așer, douăsprezece mii; Apocalipsa 7:6).

CONCLUZII

Prin studiul de față am învățat ce putere extraordinară are binecuvântarea copiilor. Putem fi convinși că ceea ce Dumnezeu a binecuvântat rămâne binecuvântat, că Dumnezeu este în controlul istoriei și că în final cine este al Lui nu se va pierde. De ce contează că Ana era din tribul Așer? Așer a fost un trib din nordul Israelului cucerit de Asiria. Așer a devenit cunoscut ca unul dintre cele zece triburi pierdute. Ceea ce a fost pierdut odată a revenit mai târziu. Pentru că Așer a fost „binecuvântatul” Domnului cu toate binecuvântările materiale și spirituale.

Domnul a adus și a scos tribul pierdut al lui Așer total sau cel puțin parțial din țările în care a fost dus (Ci se va zice: „Viu este Domnul, care a scos și a adus înapoi sămânța casei lui Israel din țara de la miază-noapte și din toate țările în care îi risipisem! „și vor locui în țara lor.” (Ieremia 23:8). Israelul împrăștiat va fi reconstruit din nou în geografia Regelui Isus. Aceasta este lucrarea lui Dumnezeu.

Străbunica Anei (Zilpa) a fost o femeie dintre neamuri, dar a cărei fiu cu Iacov a ajuns să fie unul dintre patriarhii lui Israel și unul din viitorii mesageri ai Evangheliei în Zilele din urmă. Ce mare e Harul lui Dumnezeu. Ce extraordinară minune!

Ana era o văduvă smerită, așa că în smerenia ei, a putut să-L vadă pe Isus. Mulți lideri importanți evrei din vremea ei nu l-au putut recunoaște pe Isus ca Fiul lui Dumnezeu, dar Ana l-a văzut și a răspândit cuvântul către evreii credincioși care așteptau pe Mesia. Dumnezeu îi înalță pe cei smeriți, dar se opune celor mândri. Ana a fost dovada vie că binecuvântarea lui Dumnezeu continuă peste generații în ciuda tuturor urcușurilor și coborâșurilor vieții.

Oricum, toate privilegiile și binecuvântările creștinului sunt rezultatele mântuirii Domnului, pe care Iacov o aștepta cu credință și care acum ne-a fost descoperită prin Isus Hristos. Așa că putem trăi ca adevărați binecuvântați și copii fericiți ai lui Dumnezeu spre gloria Numelui Său și pentru binele altora. Binecuvântările lui Dumnezeu depășesc cu mult orice am putea noi visa. Mare este Dumnezeul nostru!

(Ioan Sinitean)

Bilha și descendenții ei

Text: Geneza 30:1-8; 33:1-2; 37:1-2;

Cuvântul de aur: „Femeia înțeleaptă își zidește casa, iar femeia nebună o dărmă cu înseși mâinile ei!” Proverbe 14:1

INTRODUCERE

Bilha a avut parte de o situație în viață ce poate fi privită ca o catastrofă. Era roabă și stăpâna ei a dorit să aibă copii prin ea. Probabil că decizia Rahelei de a avea copii prin ea nu a fost o problemă pentru Bilha, ba poate că a privit această situație ca un avantaj în viață, dar odată cu nașterea copiilor ei, stăpâna ei a dat nume copiilor după voia ei și a dispus de acești copii. Educația în deaproape a acestor copii a fost însă opera Bilhăi. Să vedem ce valori a înscris Bilha în copiii ei.

OBIECTIVE

- Să înțelegem că profilul moral al copiilor și tinerilor este influențat profund de educația primită prin mamă;
- Să observăm că atunci când Dumnezeu pune pe unele mame în situații dificile, El dă har acestora și copiilor lor;
- Să vedem că asocierea cu poporul Domnului și identificarea cu poporul Domnului este întotdeauna o binecuvântare pentru descendenții acelor ce procedează astfel.

SCHIȚA

- I. **Prima parte a vieții Bilhăi ilustrează efectele nefaste ale unei spiritualități negativiste.**
- II. **A doua parte a vieții lui Bilha ilustrează efectele pozitive ale reorientării ei spirituale spre pocăință și participare activă în poporul Domnului**

ANALIZA

I. **Prima parte a vieții Bilhăi ilustrează efectele nefaste ale unei spiritualități negativiste.** Că a avut o stare spirituală neadecvată se vede din problemele de educație ce le-au avut copiii ei. Ce anume a contribuit la această stare spirituală defectuoasă? Câteva sugestii:

A. Greutățile vieții:

Nici o femeie nu este scutită de problemele vieții, dar ele determină pe unele mame să se încreadă în Dumnezeu, iar pe altele să se plângă și să transmită această stare negativistă copiilor lor.

B. Situația dificilă:

Din Cuvântul lui Dumnezeu ar trebui să știm că situațiile dificile în care suntem plasați de Domnul sunt însă contrabalansate de binefacerile lui în alte planuri.

C. Resentimentele:

Bilha avea toate motivele să se uite la stăpâna ei și la situația proprie și să dezvolte resentimente și amărăciune. Era roabă, era un obiect de exploatat în starea ei de roabă! Resentimentele cu care trăiește o mamă se reflectă negativ asupra copiilor.

D. Formalismul religios:

Inițial Bilha nu a fost interesată să se identifice prea puternic cu poporul Domnului, ceea ce a cauzat pe copiii ei să aibă un stare spirituală morbidă și comportament scandalos și nociv (Geneza 37:1-2).

E. Escapadele amoroase:

Bilha a fost implicată în trăire imorală (Geneza 35:22), ceea ce a pus-o în conflict cu soțul ei, Iacov și cu celelalte soții ale acestuia. Iacov a fost extrem de tulburat (Geneza 49:3-4)... Femeile ce își permit imoralitate în viață sunt factori de dezorientare și dezechilibru pentru copiii lor.

II. **A doua parte a vieții lui Bilha ilustrează efectele pozitive ale reorientării ei spirituale spre pocăință și participare activă în poporul Domnului.**

Deși inițial Bilha a expus trăsături negative de caracter, ulterior s-a reabilitat și și-a schimbat condiția spirituală prin pocăință, ceea ce a adus pocăință și în copiii ei. Ce anume a determinat-o să facă stânga împrejur?

A. Numele copiilor au fost un mesaj și o cercetare pentru Bilha

Care mamă nu alege cu grijă numele copiilor și nu dorește prin nume să transmită un mesaj societății? Bilha nu a avut privilegiul să dea ea nume copiilor ei, dar a putut să mediteze la semnificația numelor pe care Dumnezeu le-a hărăzit copiilor ei prin Rahela. Și ce meditație profundă a putut să aibă referitor la acele nume!

Dan (Judecată) i-a transmis ideea că ea este în atenția lui Dumnezeu care va judeca toate lucrurile și va face dreptate celui asuprit (nu Rahela era nedreptățită, ci ea era cu adevărat în acea postură).

Neftali i-a transmis convingerea că e angajată într-o luptă spirituală pentru viitorul copiilor ei, luptă ce o poate câștiga. Nu există luptă mai mare ca lupta pentru a lăsa în urmă copii credincioși Domnului! Mamele ce se luptă pentru altceva, vor avea dezamăgiri mari în viață!

Bilha a văzut în numele copiilor ei providența lui Dumnezeu care îi cerceta viața.

B. Comportamentul copiilor ei a fost un mesaj din partea Domnului pentru Bilha să accepte pocăința

Geneza 37:1-2 dezvăluie comportamentul copiilor Bilhăi și caracterul lor problematic. Care mamă nu vrea să aibă copii cuminți, care să manifeste caracter și moralitate? Există în viața noastră păcate de care nu ne-am pocăit până nu le-am observat în copiii noștri! Și pentru că acele păcate ne deranjează, ajungem la concluzia că avem nevoie de pocăință!

C. Înțelegerea ce a primit-o că ea este chemată împreună cu celelalte neveste ale lui Iacov să zidească poporul Domnului!

Cf. Ruth 4:11, nu doar Rahela și Lea au zidit casa lui Israel, ci și Zilpa și Bilha. Numele ei nu este înscris în Scriptură ca fiind esențial în zidirea casei lui Israel, dar contribuția ei este incontestabilă.

- Fii ei s-au pocăit (Geneza 42:21-22)
- Fiii ei au constituit fiecare câte o seminție în poporul Domnului
- Fiii ei au fost binecuvântați de Iacov care le-a vorbit de Mesia și de faptul că și ei trebuiau să se raporteze corect la așteptarea lui Mesia (Geneza 49)
- Fiii ei au fost binecuvântați de Moise (Deuteronom 30)
- Fiii ei au primit parte de moștenire țara sfântă la fel ca și fiii Rahelei. Nici o deosebire... Unele mame sunt mai proeminente și atrag atenția, altele sunt mai șterse, nu sunt proeminente, dar dacă iubesc pe Domnul vor avea binecuvântarea Domnului peste copiii lor!
- Descendenții ei au contribuit la binecuvântarea poporului lui Dumnezeu:
 - Barac din Chedeș Neftali (Judecători 4-5)
 - Samson din seminția lui Dan
- Fii ei sunt amintiți în spița de neam a Domnului Isus (Matei 1:2). El provine din întregul popor evreu, nu doar din Iuda!

Cununa răsplătirii depline va veni și pentru Bilha „în ziua aceea”. Două din porțile cetății Noua Ierusalim poartă numele celor doi fii ai ei!

Numai ziua veșnicei va revela modul minunat în care Domnul răsplătește mamele ce sunt gata să se reformeze spiritual ca să schimbe în felul acesta traiectoria fiilor lor, atrăgând astfel binecuvântarea peste copiii lor!

CONCLUZII

- Să înțelegem că profilul moral al copiilor și tinerilor este influențat profund de educația primită prin mamă;
- Să observăm că atunci când Dumnezeu pune pe unele mame în situații dificile, El dă har acestora și copiilor lor;
- Să vedem că asocierea cu poporul Domnului și identificarea cu poporul Domnului este întotdeauna o binecuvântare pentru descendenții acelor ce procedează astfel.

(Daniel Chiu)

Dina și destinul ei

Text: Geneza capitolul 34

Cuvântul de aur: Geneza 35:1 „Dumnezeu a zis lui Iacov: „Scoală-te, suie-te la Betel, locuiește acolo și ridică acolo un altar Dumnezeului care ți S-a arătat când fugeai de fratele tău Esau.”

INTRODUCERE

În urma împăcării cu fratele său Esau, Iacov, deși promisese că-l va urma în Seir, se stabilește la Sucot (v.34:17). Ulterior, îl găsim în apropierea Sihemului, o cetate locuită de heviți și condusă de Hamor și fiul său Sihem. Aici, Iacov cumpără un teren pe care își va stabili reședința împreună cu familia sa. Tot aici, Iacov zidește un altar, pe care îl numește „Domnul este Dumnezeul lui Israel”. Familia lui Iacov era compusă din cei 11 băieți, o fată, cele două soții, și cele două concubine. Dina, singura fată a lui Iacov, devenise o adolescentă răsfățată căreia nu i se refuzau dorințele. Astfel, ea ajunge să facă o vizită într-un anturaj necunoscut, nefiind însoțită de nici unul din frații ei. Consecința a fost dezastruoasă.

OBIECTIVE

- Să analizăm cauzele care au condus la tragedia Dinei;
- Să cunoaștem consecințele relațiilor nepotrivite cu cei ce nu aparțin poporului Domnului.

SCHIȚA

- I. **Cauzele tragediei**
- II. **Consecințele relațiilor nepotrivite cu cei ce nu aparțin poporului Domnului**

ANALIZA

I. Cauzele tragediei

Stabilirea lui Iacov și a familiei sale la Sucot a generat adâncirea separării lor față de fratele lor Esau, și, inevitabil, apropierea de popoarele vecine (heviții în cazul acesta).

- Cum au fost relațiile lui Iacov și a familiei sale cu vecinii heviți? (33:19)
- Care credeți că a fost atitudinea lui Dumnezeu legată de stabilirea lui Iacov la Sucot? (35:1)
- De ce credeți că a ieșit Dina să vadă fetele țării?
- Considerați vinovată acțiunea Dinei (argumentați)?
- Ce factori credeți că au generat tragedia Dinei, din moment ce a ieșit la o banală întâlnire cu fetele vecine?
- De ce credeți că violul Dinei a fost o tragedie, din moment ce Sihem a iubit-o și o dorea ca să-i fie soție?

II. Consecințele relațiilor nepotrivite cu cei ce nu aparțin poporului Domnului

Valorile lui Dumnezeu, necunoscute de Sihem, au fost încălcate de acesta în dorința lui de a o avea pe Dina ca soție. Lui Sihem și tatălui său Hamor nu li sa părut o tragedie fapta comisă, și de aceea au dorit o rezolvare amiabilă, propunând avantaje economice lui Iacov și fiilor săi.

- Credeți că Dina la iubit pe Sihem? (34:3)
- Cum considerați rezolvarea problemei propusă de Hamor și fiul său? (34:8-12)
- Care a fost consecința în viața fiilor lui Iacov? (34:7,13,25-29, cap 49:5-7)
- Care a fost de fapt dorința lui Hamor și a fiului său? (v.23)
- Cum a considerat Iacov acțiunea răzbunătoare a lui Simeon și Levi? (v.30)
- Care au fost consecințele pentru Dina? (v.26)

CONCLUZIE

Fără să-și respecte cuvântul dat lui Esau, Iacov se stabilește la Sucot, cumpărând teren de la Hamor. Fără să consulte pe Dumnezeu, el intră în relații cordiale cu heviții, ignorând chemarea lui Dumnezeu (v.31:3). Consecințele acestei „toleranțe” se văd în tristul episod studiat și chiar în acceptarea tacită a idolatriei din acele locuri (35:2). Dumnezeu, credincios planului Său, nu-l abandonează pe Iacov, ci îi vorbește cu înțelepciune divină, și acesta, ascultând, devine beneficiarul binecuvântărilor lui Dumnezeu (35:9-10).

(Nelu Ciupuliță)

Fata lui Şua și descendenții ei

Text: Geneza 38:1-12

Cuvântul de aur: *Femeia frumoasă și fără minte este ca un inel de aur pus în râțul unui porc!* Proverbe 11:22

INTRODUCERE

Este interesant câte istorii biblice avertizează cu privire la căsătoriile dezastruoase dintre cei credincioși și cei necredincioși, căsătorii interzise de Cuvântul Domnului (Geneza 24:3; 26:34-35; 27:46; 28:2 Deuteronom 7:3; 2 Corinteni 6:14-18 etc.). În ciuda interdicției biblice și în ciuda avertizărilor ce ni le oferă astfel de cazuri concrete, există tineri și tinere care contemplă astfel de căsătorii și intră în ele fără să se gândească de două ori. O astfel de căsătorie ne este prezentată în familia lui Iacov, căsătoria lui Iuda cu fata lui Şua, Canaanitul. Ce l-a determinat pe Iuda să o ia în căsătorie? Probabil frumusețea ei trupească... Citind istoria familiei lui Iuda, vedem că fata lui Şua dovedește că este fără minte! A ajuns un inel! A ajuns soția celui ce urma să fie strămoșul Domnului Isus! Dar prin lipsa ei de judecată a atras mânia lui Dumnezeu asupra ei și a copiilor ei! Informația ce o avem cu privire la această familie și la descendenții ei, e foarte instructivă.

OBIECTIVE

- Să înțelegem că Dumnezeu are motive să interzică în Cuvântul Său căsătoriile dintre credincioși și necredincioși ;
- Să observăm dezastrul ce urmează să îl experimenteze cei ce comit acest păcat;
- Să ne întărim în convingerea că tot ceea ce Dumnezeu interzice este atât spre binele nostru vremelnic cât și mai ales pentru binele nostru veșnic.

SCHIȚA

- I. **Influența soțiilor rele asupra soților lor**
- II. **Influența soțiilor rele asupra copiilor pe care îi aduc pe lume**
- III. **Influența soțiilor rele asupra Bisericii din care fac parte**
- IV. **Influența soțiilor rele asupra societății în general**

ANALIZA

I. Influența soțiilor rele asupra soților lor

Textul biblic ne relatează că în vremea când Iuda s-a căsătorit cu fata lui Şua, el s-a despărțit de frații lui. O primă posibilă consecință a unei căsătorii mixte e aceea că cel credincios este dus la situația să se despartă de Biserică, de frații și surorile sale. O astfel de realitate este dezastruoasă pentru întreaga familie. În loc ca cel credincios să își facă datoria conform cu Scriptura, realitatea este că el ajunge de neglijență datoriile sale spirituale în familia în care a fost plasat.

Și după ce fata lui Şua a murit, Iuda a continuat să trăiască la fel ca un canaanit pentru o vreme. Așa se explică păcatul lui cu Tamar. Societatea canaanită încuraja imoralitatea.

II. Influența soțiilor rele asupra copiilor pe care îi aduc pe lume

Din căsătoria lui Iuda cu fata lui Şua au rezultat trei băieți. Primii doi au fost uciși de Domnul pentru că erau răi din cale afară. Explicația răutății acestor doi copii stă în influența nefastă pe care soția canaanită a lui Iuda a avut-o asupra lor. Istoria biblică ne oferă și alte cazuri particulare de femei canaanite ce au crescut copii răi: Izabela a crescut pe Ahazia și pe Ioram, amândoi condamnați de Domnul pentru răutatea lor. Atalia a crescut pe Ahazia, despre care Scriptura spune: *El a umblat în căile casei lui Ahab, căci mamă-sa îi dădea sfaturi nelegiuite.* (2 Cronici 22:3)

Oricât de îndepărtat a fost Iuda de familia lui de oameni credincioși, nu ne putem închipui că el a fost cauza majoră a răutății copiilor ce i-au adus pe lume. Viețile multor copii au fost distruse din cauză că unul din părinți (cel credincios) a făcut greșeală să se căsătorească cu o persoană necredincioasă.

III. Influența soțiilor rele asupra Bisericii din care fac parte

Comunitatea credincioșilor ce au în sânul lor astfel de persoane ce se căsătoresc împotriva sfatului Cuvântului lui Dumnezeu ajung să sufere din cauza acestui păcat. Rândurile celor credincioși sunt subțiate când persoana necredincioasă scoate din Biserică pe cel credincios. În cazul în care persoana necredincioasă se alătură comunității celor credincioși fără pocăință, rezultatul este din nou unul nefast. Apare formalismul religios, care contaminează și pe alții. Apar influențe și realități lumești (în domeniul doctrinei, a comportamentului, a îmbrăcăminte, a obiceiurilor, a muzicii etc.) introduse de astfel de persoane, care sunt adoptate treptat de Biserică fără ca membrii autentici să se scandalizeze.

După un astfel de caz, vor urma altele, așa că treptat Biserica se transformă din comunitatea celor răscumpărați în societatea celor religioși, dar nemântuiți. Se pierde Evanghelia, se pierde învățătura sănătoasă, se pierde Biserica...

IV. Influența soțiilor rele asupra societății în general

Credincioșii sunt lumina și sarea pământului. Dar dacă sarea se contaminează, nu mai este bună la nimic, ci e aruncată afară și călcată în picioare. În urma unor astfel de căsătorii, în loc ca acei ce sunt credincioși să influențeze societatea spre bine, se ajunge la situația când cel nelegiuit sau neregenerat influențează negativ atât pe cel credincios, cât și societatea.

Văzând această tendință în poporul Său, Dumnezeu a trimis toată familia lui Iacov în Egipt, unde evreii erau priviți ca spurcați, și prin aceasta Dumnezeu a oprit însoțirile nelegiuite ce amenințau poporul său cu asimilarea și dispariția. Harul lui Dumnezeu este cel ce ține vii comunitățile credincioșilor săi, în ciuda faptului că unii acționează spre dezintegrarea acestor comunități.

ÎNTREBĂRI

- ❖ Ce texte avem în Vechiul și Noul Testament, care interzic căsătoria dintre o persoană credincioasă și una necredincioasă?
- ❖ Ce cazuri avem în Vechiul și Noul Testament de căsătorii mixte ce au afectat negativ pe copii, comunitatea credincioșilor și societatea în general?
- ❖ De ce credeți că nu se dă numele propriu al fetei lui Șua, ci este desemnată doar ca „fata cutăruia”?
- ❖ De ce credeți că Șela a fost diferit de cei doi frați mai mari ai lui?
- ❖ De ce credeți că Mesia a venit pe linia lui Pereț, fiul Tamarei, și nu pe linia fratelui său mai mare, Șela, născut din fata lui Șua?

CONCLUZII

La sfârșitul acestui studiu am putut să înțelegem mai bine că Dumnezeu are motive bine întemeiate să interzică în Cuvântul Său căsătoriile dintre credincioși și necredincioși. Am putut observa și ce dezastru ce urmează să experimenteze cei ce comit acest păcat din neatenție sau din răzvrătire. Ca urmare, convingerea noastră că tot ceea ce Dumnezeu interzice este atât spre binele nostru vremelnic cât și mai ales pentru binele nostru veșnic ar trebui să fie mult întărită.

(Daniel Chiu)

Tamar și descendenții ei

Text: Geneza 38:1-30

Cuvântul de aur: „*Domnul... să-ți facă o casă asemeni casei lui Pereț care s-a născut lui Iuda din Tamar.*” Rut 4:12

INTRODUCERE

După ce am studiat „Caractere masculine în Geneza”, iată că am ajuns cu studiul nostru de Școală Duminicală, în aceeași carte, la „Caractere feminine în Geneza”. Așa după cum am făcut în ultimele săptămâni, vom studia viața unor femei care au trăit la începutul istoriei omenirii. Conform Cuvântului lui Dumnezeu, viețile acestor femei au jucat un rol important încă din zorii istoriei, prezentând pentru noi toți lecții foarte importante.

Acest studiu nu este doar informativ, cu caracter istoric, ci ne deschide o fereastră să vedem și să înțelegem mai bine felul cum omul s-a relatat la Planul lui Dumnezeu, și care au fost unele dintre protagonistele care au contribuit la fundamentul istoriei poporului Israel dar și al liniei genealogice de unde avea să se nască Domnul Isus ca și Răscumpărător al rasei umane căzute în păcat.

Istoria relatată în capitolul 38, cu Iuda și Tamar, este introdusă chiar în mijlocul relatării vieții lui Iosif. Chiar ne lasă în suspans cu faptul că Iosif a fost vândut în Egipt. Narațiunea Bibliei schimbă brusc direcția și ne arată o altă față a ceea ce s-a întâmplat la un moment dat în istoria familiei lui Iacov. Iuda, unul din copii lui, ajuns adult, s-a depărtat de familie și a plecat să locuiască în Adulam. Departe de familie, Iuda și-a construit o viață așa cum a dorit, fără să asculte de cerințele lui Dumnezeu. Fără îndoială că el era conștient de promisiunea lui Dumnezeu că va binecuvânta familia lor, ca urmași ai lui Avraam, și că un Răscumpărător se va naște dintre urmașii lor. Iuda nu a ținut cont de aceasta, ci a făcut așa cum făcea societatea sau „lumea bună” de atunci: a văzut o canaaneancă și a luat-o de nevastă, și ea i-a născut trei fii. Acesta este fundalul pe care relatarea biblică începe să contureze cadrul în care Tamar este adusă în atenția cititorului.

NUMELE ȘI FAMILIA

Numele Tamar înseamnă finic sau palmier. Ideea din spatele numelui „palmier” este de umbră sau înviorare. Interesant este faptul că în Judecători 4:5, Debora își avea „biroul” ei de Judecător sub „finicul Deborei”, între Rama și Betel, în muntele lui Efraim. Pe lângă această Tamar, încă două femei au purtat acest nume în Biblie: fata lui David și fata lui Absalom. După toate aparențele, Tamar era o canaaneancă, și singura informație despre familia ei era că tatăl ei era în viață, iar la cererea lui Iuda, Tamar a mers să locuiască din nou în casa tatălui ei pentru o vreme.

SCOPURI

- ❖ Să observăm și să analizăm cu atenție caracterul Tamarei, așa cum este el reliefat în narațiunea Bibliei; (narațiunea Bibliei despre Tamar și caracterul ei)
- ❖ Să analizăm felul cum Dumnezeu lucrează în mod providențial ca să-și ducă la îndeplinire planul, chiar și în cele mai grele circumstanțe.
- ❖ Să ne întărim credința noastră în Dumnezeu, și să hotărâm să îi dăm cinste ascultând de Cuvântul Lui în orice circumstanță.

SCHIȚA

- I. Iuda părăsește familia lui, se duce să locuiască între canaaniți și își face o familie acolo.**
- II. Tamar este adusă în familia lui Iuda ca nevastă a lui Er, primul născut al lui Iuda.**
- III. Drama și adversitățile din viața acestei femei o fac să ajungă să trăiască din nou în casa tatălui ei la cererea lui Iuda.**
- IV. Tamar, în dorința ei de a avea urmași trece la acțiune.**
- V. Episodul relației dintre Iuda și Tamar**
- VI. Tamar aduce pe lume doi copii (și ajunge să fie străbunica împăratului David) dintre care unul ajunge în linia genealogică a împăratului David.**

ANALIZA

Tamar a fost aleasă de Iuda ca nevastă pentru fiul său întâi născut. E un lucru normal, și era de așteptat ca după ce Iuda și-a luat o soție canaaneancă, să ia și pentru fiul lui tot o soție canaaneancă.

Tamar a ajuns văduvă și neavând copii, a ajuns pe scara societății să fie de rușine. Chiar și Iuda, socrul ei a ajuns că o învinuiască pentru moartea celor doi fii ai lui. Tamar avea dreptul la respectul familiei și la bunurile lor pentru nevoile de zi cu zi, datorită faptului că mai era un fiu Șela, care trebuia să o ia de nevastă. Avea dreptul la protecție din partea lor.

Cu toate acestea, a fost nedreptățită și a fost împinsă la acțiune într-un fel rușinos. Iuda a mințit-o pe Tamar. V11 specifică clar faptul că Iuda se temea ca să nu moară și Șela, al treilea fiu al lui. Realitatea era, așa după cum Cuvântul ne spune în v 7,10 cei doi au fost omorâți de Domnul. Er a fost omorât pentru că era rău (Nu știm ce anume cuprinde acest termen de „rău” în ceia ce îl privea pe Er. Cert este că Dumnezeu a distrus lumea prin potop și de asemenea a distrus cetățile Sodoma și Gomora pentru răutatea lor). Onan de asemenea a fost omorât de Dumnezeu. Nu pentru metoda pe care o folosea ci pentru că nu voia să „ridice urmași” fratelui său. Acest fapt a constituit o problemă serioasă pentru că, neavând copii, promisiunea răscumpărării era periclitată. Mesia trebuia să vină pe linia lui Iuda. Ei știau aceasta și totuși Onan a vrut să împlinească doar ceea ce îi convenea lui din responsabilitățile pe care le avea.

Tamar cere zălog ca să se culce cu Iuda, dar nu orice zălog, ci lucruri foarte importante cu o însemnătate deosebită. Inelul reprezenta identitatea lui Iuda. Probabil că era imaginea unui leu Geneza 49:9 Astfel de inel era de fapt un sigiliu care era folosit în loc de semnătură. Lanțul era probabil ceia ce Iuda purta în jurul gâtului și pe acest lanț era inelul. Toiagul arăta dreptul de cârmuire pe care Iuda îl avea în familia lui Geneza 49:10 Aceste obiecte, care au fost date ca zălog erau Identitatea, Autoritatea și Întâietatea sau poziția de conducător a lui Iuda.

Iuda a ajuns să fie dat de gol. Este trist să vedem cum un om cu prestigiu, cu responsabilități și cu promisiuni pentru posteritate, ajunge în clipe de neveghere să disprețuiască cele mai importante lucruri.

Tamar nu doar voia să aibă un copil ci voia să aibă un copil cu drept de moștenire. E clar de concluzionat asta când realizăm că ea a așteptat ani de zile în starea de văduvă. De asemenea, ea nu a acționat „în afara familiei” ca să rezolve criza în care a ajuns. Cu siguranță că Tamar știa de promisiunea unui Răscumpărător care avea să vină în familia lor și a dorit să aibă și ea parte de acea binecuvântare. A dorit binecuvântarea și a fost gata să facă orice ca să o obțină. Să ne aducem aminte că Iacov de asemenea a dorit binecuvântarea și a acționat pe cont propriu să o obțină cu orice preț.

Nu numai că Tamar a ajuns să aibă un copil dar a ajuns să aibă gemeni chiar. Se pare că Dumnezeu a binecuvântat-o dublu. Prin faptul că Tamar a avut doi copii, s-a creat posibilitatea ca Providența Lui Dumnezeu și Alegerea pe care El o face să fie din nou scoasă în evidență. Cel mai mic ajunge să fie ales ca participant direct la linia genealogică a împăratului David. Vedem această alegere în mai multe circumstanțe în Cuvântul lui Dumnezeu. Abel a fost ales deși era al Doilea, Isaac a fost ales deși Ismael era primul născut, Iacov a fost ales, în defavoare fratelui lui. Esau. Pereț a fost ales deși Zerah avea dreptul. Toate aceste cazuri de alegere, arată spre faptul ca deși Adam a fost primul, al doilea Adam, Domnul Isus a fost cel care ne-a adus mântuirea.. 1 Cor 15:45 Exemplele din Scriptura au fost lăsate ca ei să i-a seama, să fie ușor de priceput și să poată identifica pe Mesia „la împlinirea vremii”.

LOCUL ÎN ISTORIE

Relatarea descrisă în textul pe care îl studiem astăzi, la prima vedere se pare că aruncă o lumină nefavorabilă asupra acestei femei, dar la o privire insistentă și atentă, observăm că Tamar a ocupat un loc foarte important în relatarea biblică, făcând parte din linia genealogică a împăratului David. Tamar are un loc deosebit în istoria poporului lui Dumnezeu așa după cum citim în Rut 4:12. Ea a ajuns să fie folosită de evrei ca un exemplu de binecuvântare pe care Domnul o dă. Ba mai mult, noi, cei din ziua de astăzi, când privim cu atenție la această femeie, vedem clar că viața ei a jucat un rol important nu doar pentru acel timp când ea a trăit ci continuă să fie relevantă și în ziua de astăzi. O femeie străină de poporul lui Dumnezeu, a ajuns la cunoștința promisiunii venirii lui Mesia în lume și a dorit să beneficieze și ea de planul răscumpărării. Nu doar că a avut dorința dar după ce a așteptat multă vreme, văzând că nu se întâmplă nimic în favoarea ei, a acționat în direcția nădăjduită. Deși metoda nu a fost potrivită, Dumnezeu a onorat dorința ei și în cele din urmă, Tamar a ajuns să aibă dorința împlinită.

RELAȚIA CU HRISTOS

În relația cu Hristos, Tamar de asemenea a ocupat un loc foarte important făcând parte din linia genealogică a Domnului Isus. Ceva neobișnuit în alegerea care s-a făcut în această direcție: Tamar, Rahav, Rut, toate trei au fost străine, cu activități care dau de gândit. Batșeba, care era din poporul Israel, de asemenea, a avut un comportament care a condus la adulter și apoi Maria, o fecioară.

CONCLUZII

Suveranitatea lui Dumnezeu. Dumnezeu alege pe cine vrea. Cuvântul lui Dumnezeu ne arată numeroase cazuri când unii oameni, chiar credincioși fiind, nu au avut un comportament cerut de Dumnezeu și au acționat ei. Acțiunile lor nu au fost mușamalizate sau trecute cu vederea, chiar dacă au fost comise de unii dintre cei mai devotați oameni ca și David.

Iuda, un credincios, a avut o cădere dar vedem că în cele din urmă el ajunge să recunoască starea de păcat și să accepte vinovăția. Acest lucru a contribuit la schimbarea atitudinii lui și îl vedem în capitolul 42 din noi trăind în mijlocul fraților lui. În capitolul 43 vedem pe Iuda chiar garantând pentru Beniamin, iar în capitolul 44 Iuda ajunge chiar să mijlocească și să dorească el să fie responsabil în locul lui Beniamin, rostind chiar cuvintele acelea mișcătoare „Ah! Să nu văd mâhnirea tatălui meu!”

Vedem în Scriptură câteva femei care nu au avut răbdare până la capăt să aștepte ca Dumnezeu să ducă la îndeplinire planul Lui. Cu toate acestea Dumnezeu a arătat mult har și bunăvoință față de acești oameni. În cazul lui Tamar, deși comportamentul ei a fost de condamnat, Iuda face clar faptul că vina care a dus la acest comportament a fost a lui. Considerând, obiceiurile vremii, Tamar s-a dovedit o femeie de caracter care a luptat pentru familia ei și a fost biruitoare în această luptă.

(Valentin Gabor)

Asnat și descendenții ei

Text: Geneza 41: 45 – 52, 48: 8 – 22.

Cuvântul de aur: 48: 9. „*Iosif a răspuns tatălui său: Sunt fiii mei pe care mi- a dat Dumnezeu aici.*” Israel a zis: „*Apropie- i te rog, de mine, ca să- i binecuvântezi.*”

INTRODUCERE

Asnat a fost fiica lui Poti-Fera, un preot idolatru din On. Activitatea acestui preot a fost asociată cu „Marele Templu al Soarelui” din On, sau Heliopolis, (denumirea greacă al orașului On), un oraș antic, aproape de modernul Cairo. Asnat, înseamnă „cea care aparține lui Neit”, sau zeiței înțelepciunii. Căsătoria lui Iosif cu Asnat a fost un aranjament diplomatic a lui Faraon cu intenția de a-l plasa pe acesta într-o societate aristocratică și pentru a- i da statutul de egiptean naturalizat, care îi permitea sa-și îndeplinească funcția de prim ministru. În timp ce unii consideră căsătoria lui Iosif cu Asnat, nepotrivită, alții argumentează că aceasta se înscrie în voia permisivă a lui Dumnezeu. Biblia ne prezintă alte două femei care provin dintr- un mediu idolatru dar care devin parte a poporului Israel prin căsătorie, ba încă, sunt introduse în linia genealogică a Domnului Isus. Acestea sunt Rahav și Rut. Un alt argument este acela că Iosif este un prototip al Domnului Isus, care a fost vândut, a suferit pe nedrept, a murit a înviat și a ales un alt popor, o Mireasă dintre cei păgâni și idolatri, tot așa și Iosif a fost vândut de frații lui, a suferit pe nedrept, după care a fost ridicat într-o poziție socială înaltă și a acceptat o mireasă dintr- un mediu idolatru pentru a o introduce în a-L cunoaște pe Dumnezeu. O altă explicație ar fi aceea că Asnat era o descendentă din dinastia Hiksos, un popor de origine semită, emigrat în Egipt din regiunea Canaan, și care a preluat domnia nordului Egiptului aproximativ între anii 1630 – 1523 î.H.

OBIECTIVELE

- ❖ Să ne întărim în credința că Dumnezeu poate transforma un om idolatru într-un vas de care se folosește El;
- ❖ Să conștientizăm faptul că Dumnezeu binecuvântează familiile celor ce se lasă călăuziți de voia Sa.

SCHIȚA

- I. **Asnat și relația ei cu familia**
- II. **Asnat și relația ei cu lucrarea lui Dumnezeu**

ANALIZA

Asnat este o femeie distinsă:

1. În relație cu familia

a. Renunță la casa și obiceiurile tatălui ei

Am văzut în studiile biblice precedente că multe din căsătoriile personajelor studiate au fost aranjate sau consumate doar la inițiativa sau dorința soțului, ca urmare femeia care urma să devină soția acelu om nu avea un cuvânt de spus sau nu i se cerea consimțământul. Acum când discutăm de civilizația egipteană, trebuie să menționăm faptul că poziția socială a femeii în Egiptul antic era determinată în mod decisiv de poziția tatălui sau a soțului, însă ea avea drepturi egale cu cele ale bărbatului. Chiar dacă bărbatul era considerat capul familiei, femeia egipteană era tratată diferit comparativ cu femeile celorlalte civilizații antice.

Egiptencele aveau mai multă libertate, mai multă putere și mai multe drepturi. Femeii îi era permis să ocupe orice poziție în ierarhia socială. Având dreptul să dețină clădiri și proprietăți, de asemeni, femeile nu erau dependente de soțul lor din punct de vedere economic. Ele aveau dreptul să împrumute bani, să semneze contracte, să intenteze divorț și să apară în tribunal ca martori. Bineînțeles, ele aveau și responsabilitățile ce decurgeau din aceste drepturi.

Femeile aveau chiar dreptul de a conduce țara, de aceea istoria menționează mai multe regine care au ocupat tronul Egiptului, una dintre cele mai cunoscute fiind Cleopatra. În acest context, Asnat nu se prevealează de statutul social

al tatălui ei, pentru a-și orienta familia spre o închinare păgână, ci a lăsat ca lucrarea începută de Dumnezeu cu Iosif să-și urmeze cursul ei.

b. Acceptă căsătoria cu Iosif

Așa cum spuneam mai sus, femeia avea un statut privilegiat în Egiptul antic, așadar Asnat putea să spună NU mariajului cu Iosif, însă ea acceptă să se căsătorească cu el, în ciuda faptului că era un anonim în ascensiune. De asemenea, trebuie să observăm faptul că au ales să aibă o familie monogamă. Textul nostru de studiu nu ne spune dacă ea avea cunoștințe despre Dumnezeu, însă avem informații clare că Iosif era om credincios, cu teamă de Dumnezeu, și aceasta se reflecta în viața lui de zi cu zi, iar soția lui L-a cunoscut pe Dumnezeu prin Iosif (Gen.42:18). Cu siguranță una din discuțiile lor a fost pe tema identității lui, în care Iosif a trebuit să-și spună istoria familiei și motivul ajungerii lui în exil, pentru ca apoi să-i descrie traseul ieșirii lui din anonimat și modul în care Dumnezeu i-a arătat tâlcuirea viselor lui Faraon, pentru care a devenit prim-ministrul Egiptului. Astfel mă alătur și eu celor care susțin că Asnat L-a cunoscut pe Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov prin soțul ei Iosif.

2. În relație cu lucrarea lui Dumnezeu

Ultima parte a cărții Geneza, ni-l prezintă pe Iosif parcurgând acel drum de la vis la realitate, iar în timp ce frații și părinții lui l-au ridiculizat sau admonestat pentru cutezanța de a expune acel vis, Asnat participă activ la împlinirea acestuia și implicit la împlinirea voinței lui Dumnezeu în familia ei.

a. Acceptă autoritatea soțului în numirea copiilor ei

Asnat joacă rolul personajului din umbră, care se supune autorității puse de Dumnezeu în familie, adică a soțului ei. Dacă în familia lui Iacov femeile au fost cele care au dat nume copiilor lor, în funcție de fiecare împrejurare, Asnat dă libertate lui Iosif să pună nume copiilor lor, în funcție de modul în care Dumnezeu a lucrat în viața lui, recunoscând astfel mâna Lui la lucru. Ea nu se opune și nici nu încearcă să dea nume egiptene copiilor ei:

- Manase – Uitare, „Dumnezeu m-a făcut să uit toate necazurile mele și toată casa tatălui meu.”
- Efraim – Rodire, „Dumnezeu m-a făcut roditor în țara întristării mele.”

Harul lui Dumnezeu a ridicat-o pe Asnat din obscuritate și a făcut-o parte integrantă din planul suveran al lui Dumnezeu, în formarea națiunii Israelului. Numele egiptene antice aveau o semnificație culturală și religioasă pentru că se credea că numele reprezenta viața, frumusețea și asocierea cu zeii. De asemenea, devotamentul părinților copilului față de anumiți zei sau locuri juca un rol important în numele acestora.

b. Acceptă înfierea copiilor ei de către Iacov

Cu siguranță Asnat nu a știut că urmașii ei vor deveni două triburi proeminente a unui popor pe care Dumnezeu l-a ales ca să-și reveleze gloria Sa prin ei. Probabil că a aflat aceasta doar în momentul în care Iacov i-a cerut lui Iosif să-i aducă copiii pentru a-i binecuvânta și pentru a-i adopta în familia paternă lărgită. Prin punerea mâinilor lui pe capul fiecărui copil, Iacov transferă binecuvântarea primită de la tatăl lui Isaac la fiii lui Iosif și Asnat, care odată pronunțată nu mai putea fi retrasă ori inversată (Gen.27:33b).

CONCLUZII

- Prin căsătoria lui Iosif cu Asnat, Dumnezeu a arătat că cei care se lasă folosiți de El pot servi drept binecuvântare pentru mulți și de asemenea pot deveni o parte importantă din istoria și lucrarea poporului lui Dumnezeu.
- Știind că Iosif este un prototip al Domnului Isus, vedem portretizată în căsătoria lui cu Asnat alegerea Miresei Domnului Isus dintre popoarele păgâne.

(Cristi Bradu)

LOGOS
BAPTIST
MINISTRIES

Ediție realizată cu colaborarea
fraților:

Daniel Chiu

Ioan Sinitean

Cristi Bradu

Mircea Lozneanu

Liviu Dragomir

Viorel Filip

Marius Scurtu

Laurențiu Murg

Vasile Lucaci

Ioan Ciupuligă

Valentin Gabor

George Fofiu-Moțoc